

Arrest

nr. 278 252 van 3 oktober 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die respectievelijk verklaren van Kosovaarse en Bosnische nationaliteit te zijn, op 11 april 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat E. MASSIN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissingen

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van S.A. (verzoeker) als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u in het bezit van de Kosovaarse nationaliteit, bent u van Torbeshi origine en afkomstig uit Prizren, Kosovo. Uw echtgenote S.S. (...) (O.V. X) is afkomstig uit Sarajevo (BosniëHerzegovina), is in het bezit van de Bosnische nationaliteit en is van gemengde origine. Haar vader is een Bosnische Serviër, haar moeder is Bosniak. Sinds jullie huwelijk in 2011 wonen jullie samen in de Prizren. Jullie drie minderjarige kinderen zijn allen in het bezit van de Kosovaarse nationaliteit. Dat uw echtgenote half Servische is vertroebelde de relatie met uw broer en uw zus. Ook een oom uit de buurt (S. (...)) verzette zich hiertegen en zorgde voor problemen. Hij wou dat ze vertrok

en dreigde haar met geweld mee te nemen of te verjagen. Voor uw ouders evenwel vormde dit geen probleem. Zij hebben dit aanvaard. Aanvankelijk was er niemand buiten jullie familie op de hoogte van haar Servische origine. Jullie hielden dit achter. Iedereen dacht bijgevolg dat ze Bosniak was. In 2013 diende uw echtgenote bij de gemeente Prizren evenwel een aanvraag in om de Kosovaarse nationaliteit te verkrijgen. Nadat ze daar via haar documenten achterhaalden dat ze deels Servische was, begonnen ze haar zodanig tegen te werken door telkens aan te geven dat er in haar aanvraag documenten ontbraken. Uiteindelijk zetten jullie deze nationaliteitsaanvraag stop. Hierdoor kwamen ook jullie buurtbewoners te weten dat zij half Servische was. Ingegeven hierdoor begonnen Albanese bureaus en buurtbewoners voor problemen te zorgen door wanneer uw echtgenote buitenkwam bedreigingen, beledigingen en vulgaire woorden naar haar hoofd te slingeren. Dit gebeurde dagelijks. Het gebeurde ook dat zij hierbij fysiek aangevallen werd. Jullie omgeving kon immers niet verkroppen dat er een etnisch Servische in de buurt woonde. Dit alles leidde ertoe dat uw echtgenote soms voor langere periodes niet durfde buiten te komen. Hierdoor had ze ook schrik om te bevallen in Prizren. Hierdoor zijn jullie drie kinderen allen geboren in Sarajavo, Bosnië. De eerste keer dat jullie een beroep deden op de politie voor de problemen van uw echtgenote was in 2013 toen uw echtgenote in jullie straat niet alleen werd bedreigd, maar tevens werd geslagen door een voor jullie onbekende vrouw. U probeerde haar toen te verdedigen. Uw vader contacteerde toen de politie die langskwam en een proces-verbaal opmaakte. In januari 2014 bekogelden een tiental onbekende Albanezen met stenen jullie woning, waarbij alle ramen sneuvelden. Op dat ogenblik waren uw echtgenote, uw moeder en uw kinderen aanwezig. U was aan het werk en contacteerde bij uw terugkeer thuis de politie die opnieuw langskwam. Andermaal maakten ze een proces-verbaal op.

Hierna deden jullie nog twee of drie keer een beroep op de politie omdat onbekenden naar jullie woning bleven komen en jullie beledigden. Jullie hadden toen schrik en belden de politie. Eind 2014 werd er bij jullie afwezigheid door onbekenden ingebroken in jullie woning, waarbij geld, goud en juwelen werd gestolen en documenten van uw echtgenote, waaronder haar Bosnisch paspoort, werden verscheurd. Uw vader contacteerde ook ditmaal de politie die ter plekke kwam en een technisch onderzoek naar vingerafdrukken uitvoerde en vragen stelde. Hierna kwam uw echtgenote gedurende twee à tweeënhalf jaar bijna niet meer buiten. Ze vroeg om Kosovo te verlaten en had schrik om jullie kinderen in school in te schrijven. Jullie hadden immers ook bedreigen ontvangen dat ze jullie kinderen zouden doden. In 2019 ging uw vader zich informeren om uw dochter D. (...) te laten inschrijven in een lagere school in jullie wijk. Hij zag hier uiteindelijk vanaf uit vrees dat dit problemen met Albanezen zou veroorzaken. Toen in augustus 2019 één of twee onbekenden niet ver van jullie woning nabij een winkel jullie dochter S. (...) probeerden te ontvoeren, werd het jullie te veel en namen jullie het besluit Kosovo te verlaten. Uw echtgenote wou in eerste instantie naar Bosnië vertrekken, maar het ontbrak haar aan haar documenten (haar paspoort werd eind 2014 bij de inbraak in jullie woning verscheurd). Doordat jullie niet over voldoende financiële middelen beschikten, ging dit plan toen niet door. Daarna was er de corona epidemie, waardoor jullie uiteindelijk pas in 2021 konden vertrekken. In de tussentijd na deze gebeurtenis met jullie dochter kwam uw echtgenote niet meer buiten. Ze begon tevens artsen te consulteren voor het trauma dat ze had opgelopen. Op 1 juli 2021 verlieten u, uw echtgenote en jullie minderjarige kinderen Kosovo en reisden samen over de weg naar België. Op 4 juli 2021 kwamen jullie in België aan en op 6 juli 2021 dienden jullie hier in België een verzoek om internationale bescherming in. U vreest bij terugkeer naar Kosovo voor uw echtgenote en uw kinderen.

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw Kosovaarse huwelijksakte, de geboorteaktes van uw kinderen en uw akte van gezinssamenstelling, allen afgeleverd op 26 november 2019; uw Kosovaarse identiteitskaart afgeleverd op 26 juli 2016; het middelbare schooldiploma van u en uw echtgenote; een medisch attest uitgereikt in Prizren op 14 juni 2021 aangaande de psychotherapie van uw echtgenote; verschillende foto's van u en uw gezinsleden; uw arbeidscontract bij de onderneming NT 'BHS' (ingeschreven op naam van uw vader S.S. (...)) opgemaakt op 15 mei 2016 en een attest van diezelfde onderneming, opgemaakt op 16 maart 2022, waaruit blijkt dat u in de periode 15 mei 2016 tot 10 februari 2021 als lasser was tewerkgesteld in deze firma.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij KB van 14 januari 2022 werd Kosovo vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

U vreest bij terugkeer naar Kosovo voor uw echtgenote en uw kinderen en dit omwille van de Servische afkomst van uw echtgenote.

Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat een aantal elementen met betrekking tot de door u uiteengezette reisweg van Kosovo naar België en de daarbij gebruikte reisdocumenten de geloofwaardigheid van de omstandigheden en het tijdstip van uw vertrek uit Kosovo en van uw asielrelaas in zeer ernstige mate ondermijnen. Allereerst dient te worden vastgesteld dat uw opeenvolgende verklaringen, d.i. op de Dienst Vreemdelingenzaken én op het Commissariaat-generaal, alsook tussen uw verklaringen en deze afgelegd door uw echtgenote in het kader van haar verzoek over het tijdstip van jullie vertrek uit Kosovo, jullie reisroute en de hierbij gebruikte reisdocumenten niet overeenstemmen. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken op 28 juni 2021 uit Kosovo vertrokken te zijn en toen met een minibus via Montenegro, Kroatië en vervolgens een aantal voor u onbekende landen naar België te zijn gereisd, waar jullie vier dagen later of op 1 juli 2021 aankwamen (verklaring DVZ, vraag 32). Uw echtgenote uitte tijdens op de Dienst Vreemdelingenzaken dezelfde reisweg (verklaring DVZ echtgenote, vraag 32). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal gaf u evenwel aanvankelijk aan Kosovo samen met uw echtgenote en kinderen verlaten te hebben op 7 januari 2021. U stelde vervolgens drie dagen onderweg te zijn geweest van Kosovo naar België en vermoedelijk op 7.4 in België aangekomen te zijn. U gevraagd welke maand dit was, antwoordde u de maand juli. Vervolgens geconfronteerd met uw eerdere verklaring al zou u op 7 januari 2021 uit Kosovo vertrokken te zijn, gaf u dat dit een fout betreft eraan toevoegend dat de datum van 7 januari dient omgekeerd te worden, en dat u op 1 juli 2021 uit Kosovo vertrok om op 4 juli 2021 in België aan te komen (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 10 en 11). Nog daargelaten dat het hier om een vergissing zou gaan, stemt deze vertrekdatum niet overeen met wat u op de Dienst Vreemdelingenzaken eerder verklaarde. U gaf daar immers te kennen op 28 juni 2021 reeds uit Kosovo vertrokken te zijn. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, gaf u aanvankelijk te kennen dat ze u mogelijks op de Dienst Vreemdelingenzaken niet goed moeten begrepen hebben en dit bijgevolg fout genoteerd hebben. U er evenwel daarna op gewezen dat ook uw echtgenote op de Dienst Vreemdelingenzaken de datum van 28 juni 2021 als vertrekdatum uit Kosovo opgaf, gaf u aan zich mogelijks vergist te hebben, waarbij u er bizar genoeg aan toevoegde zich niet meer te herinneren welke datum in het paspoort stond, maar dat het zoiets moet geweest zijn (CGVS, p. 11). U had immers eerder reeds zeer duidelijk verklaard nooit een paspoort te hebben gehad (CGVS, p. 9), iets wat u trouwens ook eerder stelde op de Dienst Vreemdelingenzaken (verklaring DVZ, vraag 24). Geconfronteerd vervolgens met uw verklaringen afgelegd over dit paspoort, ontkende u ten stelligste eerder het woord paspoort in de mond genomen te hebben (CGVS, p. 11), wat om evidente redenen niet kan gevolgd worden. Overigens gaf u op het Commissariaat-generaal ook te kennen dat u vanuit Kosovo via Albanië naar Montenegro reisde, daar waar u op de Dienst Vreemdelingenzaken nog stelde rechtstreeks vanuit Kosovo naar Montenegro te hebben gereisd (CGVS, p. 11 en verklaring DVZ, vraag 32). Bevreemdend is tevens dat u in dit verband niet kon aangeven waar u juist de grens met Albanië en vervolgens met Montenegro overstak, in het bijzonder het gegeven dat u afkomstig bent van Prizren gelegen nabij de Albanese grens. U slaagde er overigens evenmin in namen van plaatsen te geven die u onderweg door Albanië aandeed (CGVS, p. 11 en 12). Buiten de plaats Ulcin, aan de Montenegrijns kust (overigens de plaats waar u in 2010 uw echtgenote zou hebben leren kennen) bleek u verder ook niet in staat enige andere plaatsen te benoemen die u onderweg naar Kroatië zou hebben aangedaan (CGVS, p. 11 en 12). Waar u bovendien aanvankelijk (vóór de middagpauze waarna u tijdens deze middagpauze uw echtgenote kon vervoegen) tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal liet uitschijnen het eerste deel van uw reis van Kosovo tot de Kroatische grens met een onbekende persoon of smokkelaar te hebben afgelegd (CGVS, p. 11), gaf uw echtgenote evenwel aanvankelijk (tevens voor de middagpauze) tijdens haar persoonlijk onderhoud te kennen met uw vader vanuit Kosovo naar Kroatië te hebben gereisd (notities persoonlijk onderhoud CGVS I echtgenote, p. 6). U corrigeerde dit in het tweede deel van uw persoonlijk onderhoud na de middagpauze door te verklaren niet alleen met een smokkelaar maar ook met uw vader naar Kroatië te hebben gereisd (CGVS, p. 12). Opmerkelijk is tevens dat uw echtgenote er in het begin van haar persoonlijk onderhoud niet in slaagde ook maar aan te geven welk land jullie het eerst na jullie vertrek uit Kosovo aandeden en te antwoorden op de vraag welke landen jullie onderweg naar Kroatië aandeden (CGVS echtgenote I, p. 6). Na een korte plaspauze die werd ingelast tijdens haar onderhoud, slaagde ze erin overigens ook in tegenstrijd met wat ze eerder had verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken – om (zoals ook u stelde) aan te geven vanuit Kosovo via Albanië en Montenegro

naar Kroatië te zijn gereisd. Ook zij slaagde er vervolgens evenwel niet in grensovergangen of andere plaatsnamen aangedaan tijdens deze reis naar Kroatië te vermelden (CGVS echtgenote I, p. 6). Net zoals u slaagde zij er evenmin in aan te geven welke landen jullie daarna tussen Kroatië en België aandeden (CGVS echtgenote I, p. 6). Hier kan volledigheidshalve ook nog aan toegevoegd worden dat ook aan de bewering van uw echtgenote dat zij sinds de inbraak in jullie woning eind 2014 niet meer over een Bosnisch paspoort zou beschikt hebben evenmin veel geloof kan gehecht worden. Dat zij sindsdien niets zou ondernomen hebben om bij de Bosnische autoriteiten een nieuw paspoort te bekomen omdat ze toch niet meer naar Bosnië ging overtuigt niet, temeer nog het gegeven dat zij op 29 april 2018 van jullie jongste kind, S.A. (...), beviel in Sarajevo, Bosnië. Dat zij toen illegaal met uw vader over de weg van Kosovo naar Bosnië zou zijn gereisd en onderweg aan de grensovergangen of door kennissen van uw vader aldaar of door het betalen van smeergeld telkens zou hebben kunnen doorreizen, overtuigt in het geheel niet (notities persoonlijk onderhoud CGVS II echtgenote, p. 5).

Uw algemene geloofwaardigheid is door voorgaande reeds zwaar gehypothekeerd. Het geheel van bovenstaande vaststellingen doet ook vermoeden dat u en uw echtgenote jullie paspoort doelbewust voor de Belgische asielinstanties achterhouden, omdat er hierin mogelijks informatie, zoals eerdere reizen of een eerdere uitreisdatum, staat die niet met jullie verklaringen die jullie op het Commissariaat-generaal aflegde overeenstemmen. Het doet ook ernstig twijfelen aan jullie beweerde onafgebroken verblijf van 2011 tot 2021 in Kosovo. Met dit laatste geconfronteerd en u erop gewezen dat u de gelegenheid kreeg aangeboden om indien nodig uw verklaringen over uw verblijfshistoriek bij te sturen, bleef u er bij wel degelijk in deze periode samen met uw echtgenote en kinderen in Kosovo verbleven te hebben. Bij dit alles werd u overigens ook duidelijk gewezen op uw medewerkingsplicht waarbij op een asielzoeker de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, zo ook zijn opeenvolgende verblijfplaatsen voorafgaand aan het indienen van een verzoek (CGVS, p. 13).

Dat aan jullie beweerde onafgebroken verblijf in Kosovo in de periode 2011-2021 ernstig kan getwijfeld worden, blijkt overigens nog uit een aantal andere vaststellingen. Zo legden u en uw echtgenote tijdens jullie opeenvolgende onderhoudsop het Commissariaat-generaal weinig coherente verklaringen af over het bestaan van Kosovaarse gezondheidsboekjes en/of vaccinatiekaarten van jullie kinderen. In de context uw onafgebroken verblijf in die periode in Kosovo te staven, werd u tijdens uw persoonlijk onderhoud gevraagd of uw kinderen in Kosovo ooit over een vaccinatiekaart of -boekje beschikte. U antwoordde hierop ontkennend. U vervolgens gevraagd of jullie over nog andere Kosovaarse documenten van jullie kinderen beschikten, waarbij specifiek werd gepolst naar documenten in het domein van de gezondheidszorg of financiële tegemoetkomingen van de overheid, antwoordde u andermaal ontkennend (CGVS, p. 12 en 13). Wanneer evenwel uw echtgenote tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal werd gevraagd naar de gezondheids- en/ of vaccinatieboekjes van jullie kinderen, gaf zij – volkomen in tegenstrijd met wat u had verklaard – aan dat de gezondheidsboekjes van jullie kinderen, zo ook haar eigen gezondheidsboekje zich nog in jullie woning in Kosovo bevinden en dat jullie deze bij jullie overhaast vertrek uit Kosovo daar hadden achtergelaten. Jullie kregen vervolgens na dit tweede onderhoud van uw echtgenote vijf werkdagen de tijd om deze alsnog voor te leggen (CGVS echtgenote II, p. 6). U en uw echtgenote lieten evenwel na hieraan gevolg te geven. Hieraangaand dient overigens nog te worden opgemerkt dat u trouwens ook tijdens uw persoonlijk onderhoud op 2 september 2021 bijkomende documenten werden gevraagd om aan te tonen dat u tot recent in Kosovo woonachtig was. U was er immers tot dan niet in geslaagd dergelijke overtuigende document voor te leggen. U kreeg hiervoor toen twee weken de tijd (CGVS, p. 9), maar gaf ook hieraan geen gevolg. Toen u op datum van het tweede persoonlijk onderhoud van uw echtgenote op 11 maart 2022 erop werd gewezen dat deze stukken niet werden overgemaakt en de vraag werd gesteld of u deze stukken ondertussen reeds in uw bezit had en deze kon overmaken antwoordde u ontkennend. Wanneer hierbij vervolgens werd aangegeven dat u bijkomend vijf werkdagen de tijd kreeg om deze alsnog over te maken, maakte u na dit onderhoud bijkomend meerdere foto's van u en uw gezin over, alsook een arbeidscontract bij de firma NT BHS van 15 mei 2016 en een attest neer van diezelfde firma waaruit blijkt dat u van 15 mei 2016 tot 10 februari 2021 was tewerkgesteld als lasser bij deze firma. Deze volstaan evenwel niet om uw beweerde onafgebroken verblijf in de periode 2011-2021 in Kosovo effectief te staven. Wat de door u neergelegde werkattesten betreft, volgens welke u van 15 mei 2016 tot 10 februari 2021 voor het bedrijf BHS in Prizren zou gewerkt is, dient bijkomend te worden opgemerkt dat het bevreemdend is dat u een dergelijke attesten neerlegt aangezien u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS had aangegeven niets van werkdocumenten te hebben aangezien u in het zwart werkte (CGVS, p. 3). Aan deze documenten kan dan ook geen bewijswaarde worden toegekend, temeer het gegeven dat uit uw arbeidscontract blijkt dat deze firma op datum van indiensttreding ook nog eens toebehoorde aan uw vader S.S. (...). Gezien de nauwe band kan een zekere mate van welwillendheid jegens u niet worden uitgesloten. De rest van deze nieuw overgemaakte stukken en de door u neergelegde identiteitsdocumenten geven weliswaar

aan dat u en uw echtgenote op bepaalde ogenblikken in Kosovo zijn geweest – waar overigens uw ouders woonachtig zijn, wat niet ter discussie staat – doch vormen geen afdoende bewijs van jullie beweerde langdurig verblijf tot 2021 in Kosovo. Neergelegde stukken maken deel uit van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Om bewijskrachtig te zijn, dienen documenten te kaderen in een geloofwaardig relaas, hetgeen hier geenszins het geval is. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat het door u neergelegde medische attest op naam van uw echtgenote, uitgereikt op 14 juni 2021 in Prizren duidelijk vormfouten vertoont. Zo werd duidelijk zichtbaar zowel de datum als plaats van afgifte van dit document overschreven. Geconfronteerd hiermee geraakte u niet verder dan dat het inderdaad bizar is, dat uw vader dit document ging affhalen en het waarschijnlijk een fout van de arts betreft (CGVS, p. 9). Opmerkelijk in dit verband is tevens dat u er niet in slaagde de naam van de arts te geven die dit document opstelde (CGVS, p. 8). Ook uw echtgenote slaagde er niet in tijdens haar persoonlijk onderhoud de naam van de arts die dit document opstelde te geven of aan te geven waar zijn privépraktijk gelegen was (CGVS II echtgenote, p. 11). Aan dit door u neergelegde document kan in het licht van voorgaande vaststellingen evenmin bewijskracht gegeven worden.

Het feit dat uw kinderen (geboortjaar 2013, 2014 en 2014) bovendien allen geboren zijn in Sarajevo, Bosnië, waar jullie overigens ook in het huwelijk traden, vormt tevens een sterke indicatie dat jullie niet onafgebroken in Kosovo gewoond hebben.

Tot slot kan bleek ook de algemene (geografische) kennis van uw echtgenote van regio Prizren en bij uitbreiding Kosovo ontoereikend voor iemand die beweert daar 10 jaar gewoond te hebben. Ofschoon zij aangaf deze ganse periode in de straat Azem Galic in de wijk Jaglanica/Lubizhde van Prizren te hebben gewoond (CGVS echtgenote II, p. 4), slaagde zij er niet in namen van andere (hoofd)straten of parken in deze wijk of namen van wijken rondom deze wijk gelegen te benoemen (CGVS echtgenote II, p. 4 en 10). Haar verklaring hiervoor dat ze zich niet vrij kon bewegen tijdens haar verblijf daar en bijgevolg hiervan niet op de hoogte is, overtuigt niet om het ontbreken van ook maar enige kennis van haar directe omgeving te verklaren. Uit haar verklaringen blijkt overigens dat ze zich in bepaalde periodes wel degelijke geregeld buitenshuis begaf (CGVS echtgenote II, p. 4 ev.). Dat er geen hoofdstraten doch slechts kleine straten in jullie wijk waren, overtuigt evenmin en wordt trouwens tegengesproken door de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier (CGVS echtgenote II, p. 10). Hieruit blijkt trouwens dat de straat Alija Izetbegovic (een Bosnische naam) als één van de hoofdstraten door deze wijk loopt. Gevraagd naar namen van winkels waar zij ging winkelen, kon zij slechts de naam van een commercieel centrum (ABI) geven. Zij gaf aan voor de rest steeds kleine winkels te hebben bezocht die Albanese namen dragen die zij niet kent (CGVS echtgenote 2). Het feit dat alle plaatsnamen en gebouwen (zoals ziekenhuizen en gezondheidscentra) in Prizren Albanese namen dragen, gaf zij bovendien als reden aan waarom het haar aan enige kennis ook op dit vlak ontbrak. Verwonderlijk in dit verband is tevens dat zij geen enkele notie van de Albanese taal bleek te hebben. Nochtans vormt dit de voertaal in Prizren (CGVS echtgenote II, p. 4 en 5). Zij slaagde er daarentegen wel in de namen te geven van de verder gelegen dorpen Donje en Gornje Lubinje, Recane, Gorodishte, Grncare en Novo Selo te geven, allen gelegen in uw regio van oorsprong waar u sinds uw kindertijd niet meer woonachtig bent (CGVS echtgenote II, p. 5). Opmerkelijk is tevens dat uw echtgenote er evenmin in slaagde de naam van de rivier te geven die door Prizren stroomt en haar gevraagd het oude stadscentrum (aan de rivier) te beschrijven, geraakte zij niet verder dan dat deze op de oude wijk van Sarajevo lijkt. Ze slaagde er evenmin in plaatsen in het centrum van Prizren te benoemen (CGVS echtgenote II, p. 10). Haar gevraagd hoe zij vanuit Prizren naar Bosnië reisde en welke steden zij dan onderweg in Kosovo passeerde, gaf zij zeer verwonderlijk aan vanuit Prizren telkens via Pristina naar de grens met Albanië te hebben gereisd, om daar vervolgens de grens over te steken en verder via Montenegro naar Bosnië te reizen (CGVS echtgenote 2, p. 13 en 14). Dat ze vanuit Prizren eerst naar Pristina zou gereisd hebben, om van daaruit naar de grens met Albanië te gaan, houdt evenwel geen steek (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Hiermee geconfronteerd, bleef zij eerst bij haar verklaringen om vervolgens te stellen toen niet via Pristina maar wel via Pec naar de Albanese grens te hebben gereisd. Ook dit houdt geen steek. Haar beperkte geografische kennis van de rest van Kosovo, ondermijnt bijkomende haar/jullie beweerde langdurige en onafgebroken verblijf in Kosovo.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan maar weinig geloof worden gehecht jullie beweerde verblijfssituatie voor jullie komst naar België. Hierdoor komt tevens de geloofwaardigheid van de door jullie in die periode gekende problemen in Kosovo ernstig in het gedrang.

Hieraangaand dient overigens gewezen te worden op een ernstige tekortkoming in de verklaringen hierover afgelegd door u en uw echtgenote tijdens jullie persoonlijke onderhouds op het Commissariaat-generaal. Zo gaven zowel u als uw echtgenote hierbij te kennen dat uw echtgenote jarenlang gepest en belaagd werd door burens en andere buurtbewoners en dit op dagelijkse of zeer frequente basis. Jullie slaagden er evenwel beiden niet in veel informatie te geven over de identiteit van deze personen (CGVS echtgenote II, p. 2 ev. CGVS, p. 13 ev.). Gepolst naar de identiteit van deze

personen die haar belaagden, geraakten jullie niet veel verder dan dat het hier om Albanese burens en buurtbewoners ging. Gevraagd aan uw echtgenote of zij de namen kende van deze burens/buurtbewoners, gaf zij aan geen namen te kennen, waarbij ze eraan toevoegde dat ze moeilijke namen hadden. Haar vervolgens nogmaals gevraagd of ze dan van niemand die haar ooit op straat belaagde dan de naam kent, gaf ze enkel de voornaam van één persoon, R. (...), waarbij ze eraan toevoegde dat deze persoon bij jullie in de straat woonde (CGVS echtgenote II, p. 7). U gevraagd met welke burens uw echtgenote problemen kende, gaf u aan hen niet te kennen aangezien het om nieuwe bewoners ging die na het vertrek van de Serviërs (periode van de oorlog 1998-1999) daar waren komen wonen. U vervolgens gevraagd of u namen kende van burens waarmee ze in 2013 of later problemen kende, geraakte u niet verder dan de voornaam van één persoon, B. (...). U slaagde er niet in andere burens of burgers waarmee ze over al die jaren problemen kende, verder bij naam te benoemen. U gaf als uitleg hiervoor tevens mee dat waar jullie woonden het niet dichtbevolkt is en de woningen verder uit elkaar liggen (CGVS, p. 14). Ook van de aanval op jullie woning met stenen in 2014 en de poging tot ontvoering van uw dochter in 2019 slaagden jullie er niet in jullie belagers bij naam te benoemen. Verwacht mag worden dat jullie erin zouden slagen jullie meer informatie te kunnen verschaffen over de identiteit van haar belagers. Jullie tegenwerping dat de woningen ver uit elkaar lagen, dat het om nieuwe burens/buurtbewoners ging en dat ze moeilijke Albanese namen droegen, volstaat niet om jullie quasi onwetendheid hier te verklaren. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Jullie nalaten ter zake ondermijnt de geloofwaardigheid van jullie vrees. Bij u gepolst naar hoe jullie zo zeker waren dat het om Albanese belagers ging, gaf u aan dat er daar (in jullie buurt) niemand anders dan Albanezen wonen (CGVS, p. 16). Deze uitleg kan evenwel maar moeilijk gevolgd worden daar uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat in Lubizhde weliswaar een grote groep etnische Albanezen woonachtig zijn, maar daarnaast ook een aanzienlijke groep Bosniaks en in mindere mate leden van andere etnische minderheidsgroepen, zoals Turken, Gorani, Roma en Serviërs. Dit alles ondermijnt bijkomend de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas.

Wat er ook van zij, opgemerkt dient te worden dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u en uw echtgenote voor de door jullie aangehaalde problemen die in het bijzonder uw echtgenote troffen en ingegeven waren door haar etnische origine – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Kosovo – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Kosovo voor u en uw gezinsleden sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u en uw echtgenote niet gedaan hebben. In dit verband kunnen vooreerst kanttekeningen geplaatst worden bij de door jullie ingeroepen hulp van de Kosovaarse politie naar aanleiding van de belagingen van uw echtgenote en kinderen. U en uw echtgenote legden immers tegenstrijdige en onsamenhangende en bijgevolg weinig overtuigende verklaringen af over de frequentie van jullie contacten in het verleden met de politie naar aanleiding van deze problemen. Zo verklaarde u dat telkens uw echtgenote op straat met fysieke agressie werd geconfronteerd jullie de politie contacteerden (CGVS, p. 14 en 15). De eerste keer dat dit gebeurde was in 2013 toen ze op straat werd bedreigd en geslagen door een voor jullie onbekende vrouw (CGVS, p. 15). Bij terugkeer thuis contacteerde uw vader toen de politie van Prizren, die langskwam en een proces-verbaal opmaakte (CGVS, p. 15). De tweede keer dat jullie de politie contacteerde was voor het incident in januari 2014 toen ze de ramen van jullie woning vernielden (CGVS, p. 15). Tussen dit voorval en de inbraak in jullie woning eind 2014 contacteerde u nog twee of drie keer de politie toen onbekenden naar jullie woning kwamen en jullie beledigden. In die gevallen waar jullie schrik hadden, namen jullie contact op met de politie (CGVS, p. 17). Ook bij de inbraak in jullie woning eind 2014 kwam de politie ter plaatse nadat uw vader eerst was langs gegaan bij het politiekantoor. Ze kwamen langs deden een onderzoek naar vingerafdrukken, stelden vragen over waar jullie waren tijdens de inbraak, noteerden dit en vertrokken (CGVS, p. 18). Ook hierna namen jullie nog herhaaldelijk contact op met de politie. Zo contacteerde u in de periode tussen deze inbraak en de poging tot ontvoering van uw dochter S. (...) in augustus 2019 nog twee of drie keer de politie en dit steeds naar aanleiding van problemen aan jullie woning (CGVS, p. 18). Naar aanleiding van de poging tot ontvoering van uw dochter S. (...) in augustus 2019 liet u evenwel na de politie te contacteren. U deed dit luidens uw verklaringen niet omdat u hen voorheen reeds een honderdtal keren had gebeld en ze nooit resultaat had geboekt (CGVS, p. 19). Uw

echtgenote daarentegen gaf tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal evenwel te kennen dat jullie naar aanleiding van deze problemen slechts twee keer in totaal een beroep deden op de politie, de eerste keer toen ze de ramen van de woning kapot sloegen en de tweede keer bij de diefstal in jullie woning (CGVS echtgenote II, p. 8). Op de vraag of jullie nog op andere ogenblikken ooit een beroep deden op de politie, antwoordde zij ontkennend, waarbij zij er nog aan toevoegde van andere tussenkomsten van de politie geen notie (meer) te hebben (CGVS echtgenote II, p. 8, 9 en 12). Geconfronteerd vervolgens met uw verklaringen al zouden jullie veel vaker zich voor haar problemen tot de politie gericht hebben, bleef ze erbij van die twee keer zeker te zijn en zich andere tussenkomsten van de politie niet meer te herinneren (CGVS echtgenote II, p. 12). Dit alles tast de geloofwaardigheid van uw verzoek ook aangaande dit punt van uw relaas aan. Ofschoon u daarenboven aangaf naar aanleiding van deze klachten door de politie telkens gehoord te zijn en aangaf dat de politie ook telkens een proces-verbaal opmaakte (CGVS, p. 15, 17 en 18), slaagde u er evenmin in hiervan de nodige bewijzen aan te dragen. Gevraagd waar deze documenten zich bevonden, gaf u aan nooit een afschrift van een proces-verbaal of enig ander document van de politie ontvangen te hebben (CGVS, p. 15, 17 en 18). Dit overtuigt niet. Door geen enkel document van uw klachten bij de politie voor te leggen, maakt u iedere controle op deze gebeurtenissen onmogelijk. U blijkt evenmin over een zaaknummer of dergelijke te beschikken (CGVS, p. 15). Ook dit tast de geloofwaardigheid van uw verzoek aan. Aan de door u beweerde politiekachten kan bijgevolg weinig geloof worden gehecht. Hoe dan ook blijkt uit uw verklaringen dat u voor de door u aangehaalde problemen van u, uw echtgenote en kinderen, wel degelijk in Kosovo een beroep kon doen op de bescherming van de Kosovaarse autoriteiten. Hierbij dient opgemerkt te worden dat het optreden van de autoriteiten geen resultaatverbintenis inhoudt. Dat bepaalde misdrijven niet worden opgelost kan afhangen van menige factoren (gebrek aan bewijs, gebrek aan getuigen,...) los van de werking/inspanningen van de autoriteiten om misdrijven op te lossen. Dat u naliel naar aanleiding van de poging tot ontvoering van uw dochter S. (...) de hulp van de politie in te schakelen omdat bij de tussenkomsten van de politie voor jullie problemen eerder nooit enig resultaat werd geboekt, kan uw nalaten ter zake dan ook geenszins rechtvaardigen (CGVS, p. 19). De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Hieraangaand kan trouwens nog worden opgemerkt dat u deze poging tot ontvoering situeerde voor een winkel gelegen vier straten verder dan uw eigen straat (CGVS, p. 19), terwijl uw echtgenote dit aan een winkel gelegen op het einde van jullie eigen straat situeerde (CGVS echtgenote II, p. 10).

Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Kosovo Algemene Situatie van 1 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_kosovo_algemene_situatie_20210401_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt bovendien dat in Kosovo maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Kosovaarse autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een openbaar en eerlijk proces, het recht op een advocaat, het recht op getuigen en het recht om in beroep te gaan, zijn formeel verworven en worden gerespecteerd. Volledigheidshalve kan hier worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Kosovo aanwezig zijn via het zogenoemde Free Legal Aid Agency (FLAA). De informatie maakt verder duidelijk dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gebracht, ze op afdoende wijze actie onderneemt. Niettegenstaande de politie moeite heeft met het bestrijden van complexe misdaden, wat volgens de Europese Commissie te wijten is aan een zwakke informatiegestuurde politiezorg, oordeelt de Europese Commissie dat de onderzoekscapaciteit van de Kosovaarse politie over het algemeen goed is. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie en los van enige inmenging behandeld. Elke burger van Kosovo kan zich indien nodig in vertrouwen wenden tot de Kosovaarse politie. De verbeterde functionering en de multi-etnische samenstelling van de KP hebben geleid tot een groeiend vertrouwen van de bevolking in het werk van de politie. De rechtsgang in Kosovo biedt, ondanks de inspanningen die nog geleverd moeten worden, in het algemeen, en ook voor minderheden, de nodige rechtsbescherming. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatverbintenis in. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Kosovaarse politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te

klagen. Dit kan bij het politie-inspectoraat van Kosovo en de Ombudsman. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. EULEX behoudt tevens een speciale politievertegenwoordiging in Kosovo met de bedoeling de rol van second security responder te blijven opnemen. Er kan tot slot nog op gewezen worden dat meerdere lokale en internationale gouvernementele en nietgouvernementele organisaties toezien op de naleving van de mensenrechten in Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De rest van de door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande vaststellingen te doen wijzigen. Het opleidingsniveau van u en uw echtgenote, zoals blijkt uit de door jullie neergelegde diploma's wordt niet door mij betwist. Hetzelfde geldt voor jullie identiteit, nationaliteit en afkomst.

Het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenote S.S. (...) werd door mij tevens als kennelijk ongegrond beschouwd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van S.S. (verzoekster) als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u in het bezit van de Bosnische nationaliteit en bent u afkomstig uit Sarajevo, gelegen in Bosnië-Herzegovina. U bent van etnische gemengde origine. Uw vader is een Bosnische Serviër, uw moeder is deels van Servische en deels van moslim (Bosniak) origine. U bent gehuwd met S.A. (...) (O.V. 9.255.538), die van etnische Torbeshi origine is en afkomstig is uit Prizren, Kosovo. Uw echtgenoot beschikt net zoals jullie drie minderjarige kinderen over de Kosovaarse nationaliteit. Uw moeder en uw broer in Bosnië waren gekant tegen uw huwelijk. Sinds uw huwelijk in 2011 heeft u hierdoor geen contact meer met hen. U kende daarnaast nooit enige problemen in Bosnië met andere medeburgers of met de autoriteiten.

Sinds uw huwelijk bent u woonachtig bij uw echtgenoot in de wijk Jaglanica, gelegen in de gemeente Lubizhde (Prizren, Kosovo), waar u onafgebroken verbleef tot uw vertrek naar België in 2021. U keerde sinds 2011 wel nog drie keer terug naar Bosnië voor de bevalling van uw kinderen. Zij zijn allen geboren in Sarajevo. In het begin van uw verblijf in Kosovo stelde er zich geen problemen aan gezien uw omgeving niet op de hoogte was van uw Servische origine. Jullie hielden dit aanvankelijk verborgen. Toen u eind 2013 bij de gemeente in Prizren langsging om Kosovaarse documenten te regelen, achterhaalden ze daar uw etnische origine en begonnen uw problemen met Albanese bureaus uit uw omgeving. Dit nieuws verspreide zich immers snel. Mensen uit uw omgeving begonnen op straat tegen u te roepen en maakten u uit voor 'cetnik', waarbij werd verwezen naar de oorlog in Kosovo en ze u ervan beschuldigden mensen te hebben vermoord. Ze gaven hierbij aan dat u daar niet mocht blijven wonen. Het gebeurde hierbij dat er fysiek geweld tegen u werd gebruikt. Ze maakten tevens opmerkingen over uw oudste kind S.D. (...) dat op 22 juli 2013 was geboren, waarbij ze aangaven dat het een bastaardkind was dat niet tot hun gemeenschap behoorde. Na verloop van tijd ging het om dagelijkse provocaties die bleven voortduren buiten de periode dat u binnenshuis bleef. Begin 2014 werd jullie woning met stenen bekogeld door een groep van 8 tot 10 onbekenden die daar was samengeschoold. Zij vernielden hierbij de ramen van jullie woning en verlieten de locatie pas nadat uw echtgenoot was thuisgekomen. Uw echtgenoot verwittigde hiervoor de politie die langskwam en de omgeving onderzocht. Ze gaven hierbij aan dit probleem te zullen oplossen. U hoopte steeds dat de situatie zou verbeteren. Er waren door dit alles lange periodes dat u niet buiten kwam. Ook uw schoonmoeder was aanvankelijk tegen jullie huwelijk, zo ook een oom van uw echtgenoot, S. (...), die u beschimpte. Na de geboorte van uw tweede kind S.S. (...) op 27 september 2014 kalmeerde de situatie op dit vlak een beetje. Toen u na verloop van tijd opnieuw naar buiten ging om met de kinderen te wandelen in het park, begonnen andere moeders hun kinderen weg te halen. Ze wilden niet dat uw kinderen met hun kinderen zouden spelen. In december 2014 vond er in jullie afwezigheid een inbraak plaats in jullie woning waarbij uw Bosnisch paspoort werden verscheurd en uw juwelen werden gestolen. Uw schoonvader contacteerde hiervoor de politie die ter plaatse kwam en een soort van onderzoek

uitvoerde. Sindsdien had u opnieuw schrik om naar buiten te gaan en bleef u het merendeel van de tijd in huis door. U hoopte nog steeds dat de situatie zou verbeteren. U beperkte uw buitenkomen in die periode tot familiebezoeken met uw echtgenoot, want telkens al u buitenkwam begonnen ze u opnieuw te pesten. U kreeg in deze periode ook paniekaanvallen. U nam twee keer de beslissing om Kosovo met uw kinderen te verlaten, maar zag hier telkens van af. U wou niet dat uw dochters zonder vader zouden opgroeien. Buitenkomen met uw kinderen bleef evenwel moeilijk. Als jullie naar een park gingen, werden ze door andere kinderen gepest. Ze werden bastaards genoemd en kregen te horen dat ze daar niet thuis hoorden. Hierdoor hield u ook uw kinderen zoveel als mogelijk thuis. Op 29 april 2018 werd uw zoon S.A. (...) geboren.

Toen u ergens in de zomer van 2019 – vermoedelijk juli of augustus - samen met uw dochter S. (...) op weg was naar de winkel om eten te kopen werd u op straat voor deze winkel door twee voor u onbekende Albaneessprekende mannen belaagd. Ze pakten uw dochter vast en gaven aan dat als u niet zou weggaan vandaar ze uw dochter zouden ontvoeren. U pakte uw dochter vast en keerde hierop terug naar huis. U weet niet wat hun ware bedoelingen waren of ze uw dochter effectief toen hadden willen ontvoeren of dat het hier om een louter provocatie ging. U liet na de politie de politie over dit voorval in te lichten. U bent sindsdien in behandeling in Kosovo bij een psycholoog. Deze gebeurtenis deed u definitief besluiten om Kosovo te verlaten als er zich een kans hiertoe zou voordoen. Uw echtgenoot stemde hiermee in. Door geldgebrek konden jullie evenwel niet onmiddellijk vertrekken. Uiteindelijk vond uw schoonvader een smokkelaar om jullie naar België te brengen. Door de dagelijkse pesterijen en provocaties aan uw adres durfde u uw kinderen in Kosovo ook niet naar school te sturen. Uw schoonvader heeft wel overwogen hen in te schrijven op een lokale school. Uiteindelijk zagen jullie daar evenwel van af.

Vermoedelijk op 28 juni 2021 verliet u samen met uw echtgenoot en jullie kinderen Kosovo. Jullie reisden eerst over de weg via Albanië en Montenegro naar Kroatië. Vervolgens reisden jullie van daaruit via voor u onbekende landen verder naar België. Vermoedelijk op 1 juli 2021 kwamen jullie in België aan. U en uw echtgenoot dienden vervolgens op 6 juli 2021 in België een verzoek om internationale bescherming in. Het enige dat u vreest bij terugkeer naar Bosnië is dat er voor u en uw kinderen geen plaats is daar om zich te vestigen. U weet niet waar naartoe in Bosnië. U beschikt er immers niet meer over een verblijfsadres sinds het contact met uw moeder en uw broer verbroken is. Met uw vader heeft u sinds de leeftijd van vijf jaar geen enkel contact meer.

Teruggaan naar Kosovo is evenmin een optie. Door wat u daar overkomen is, hebt u schrik om terug te keren. U vreest bij terugkeer naar Kosovo tevens voor het leven van uw kinderen. Er werd immers mee gedreigd uw kinderen te zullen ontvoeren als u niet zou weggaan uit Kosovo. U veest tevens dat ze bij terugkeer naar Kosovo permanent gepest en geplaagd zullen worden.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij KB van 14 januari 2022 werd Bosnië-Herzegovina vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

U haalde immers geen specifieke vrees bij terugkeer naar Bosnië aan buiten het feit dat u in Bosnië nergens naartoe kunt sinds het contact met uw familie daar is verbroken. Wat betreft deze door u geuite vrees, dient te worden vastgesteld dat het hier problemen van persoonlijke en socio-economische betreft die niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie ressorteren (notities persoonlijk onderhoud CGVS II, p. 13). Die laatste voorziet immers in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Bosnië een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit de door u neergelegde documenten blijkt immers dat u uw diploma middelbare beroepsopleiding behaalde in Sarajevo in 2005-2006, waaruit een zekere mate van zelfredzaamheid blijkt. Ook uw echtgenote behaalde bovendien zijn middelbare schooldiploma en was vele jaren werkzaam als zelfstandig lasser (notities persoonlijk onderhoud CGVS echtgenoot, p. 3). Dat u niet opnieuw kan intrekken bij uw familie in Sarajevo, is op zich onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen spreken van een nood aan internationale bescherming.

Wat betreft de door u aangehaalde problemen in Kosovo en door u geuite vrees voor u en uw kinderen - die laatsten beschikken in tegenstelling tot u over de Kosovaarse nationaliteit – bij terugkeer naar Kosovo, dient te worden dat u uw verzoek tot internationale bescherming integraal steunt op dezelfde motieven die werden aangehaald door uw echtgenoot. In het kader van het door hem ingediende verzoek tot internationale bescherming werd er een beslissing tot verzoek kennelijk ongegrond genomen die als volgt luidt:

"Na grondig onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

U vreest bij terugkeer naar Kosovo voor uw echtgenote en uw kinderen en dit omwille van de Servische afkomst van uw echtgenote.

Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat een aantal elementen met betrekking tot de door u uiteengezette reisweg van Kosovo naar België en de daarbij gebruikte reisdocumenten de geloofwaardigheid van de omstandigheden en het tijdstip van uw vertrek uit Kosovo en van uw asielrelaas in zeer ernstige mate ondermijnen. Allereerst dient te worden vastgesteld dat uw opeenvolgende verklaringen, d.i. op de Dienst Vreemdelingenzaken én op het Commissariaat-generaal, alsook tussen uw verklaringen en deze afgelegd door uw echtgenote in het kader van haar verzoek over het tijdstip van jullie vertrek uit Kosovo, jullie reisroute en de hierbij gebruikte reisdocumenten niet overeenstemmen. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken op 28 juni 2021 uit Kosovo vertrokken te zijn en toen met een minibus via Montenegro, Kroatië en vervolgens een aantal voor u onbekende landen naar België te zijn gereisd, waar jullie vier dagen later of op 1 juli 2021 aankwamen (verklaring DVZ, vraag 32). Uw echtgenote uitte tijdens op de Dienst Vreemdelingenzaken dezelfde reisweg (verklaring DVZ echtgenote, vraag 32). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal gaf u evenwel aanvankelijk aan Kosovo samen met uw echtgenote en kinderen verlaten te hebben op 7 januari 2021. U stelde vervolgens drie dagen onderweg te zijn geweest van Kosovo naar België en vermoedelijk op 7.4 in België aangekomen te zijn. U gevraagd welke maand dit was, antwoordde u de maand juli. Vervolgens geconfronteerd met uw eerdere verklaring al zou u op 7 januari 2021 uit Kosovo vertrokken te zijn, gaf u dat dit een fout betreft eraan toevoegend dat de datum van 7 januari dient omgekeerd te worden, en dat u op 1 juli 2021 uit Kosovo vertrok om op 4 juli 2021 in België aan te komen (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 10 en 11). Nog daargelaten dat het hier om een vergissing zou gaan, stemt deze vertrekdatum niet overeen met wat u op de Dienst Vreemdelingenzaken eerder verklaarde. U gaf daar immers te kennen op 28 juni 2021 reeds uit Kosovo vertrokken te zijn. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, gaf u aanvankelijk te kennen dat ze u mogelijks op de Dienst Vreemdelingenzaken niet goed moeten begrepen hebben en dit bijgevolg fout genoteerd hebben. U er evenwel daarna op gewezen dat ook uw echtgenote op de Dienst Vreemdelingenzaken de datum van 28 juni 2021 als vertrekdatum uit Kosovo opgaf, gaf u aan zich mogelijks vergist te hebben, waarbij u er bizar genoeg aan toevoegde zich niet meer te herinneren welke datum in het paspoort stond, maar dat het zoiets moet geweest zijn (CGVS, p. 11). U had immers eerder reeds zeer duidelijk verklaard nooit een paspoort te hebben gehad (CGVS, p. 9), iets wat u trouwens ook eerder stelde op de Dienst Vreemdelingenzaken (verklaring DVZ, vraag 24). Geconfronteerd vervolgens met uw verklaringen afgelegd over dit paspoort, ontkende u ten stelligste eerder het woord paspoort in de mond genomen te hebben (CGVS, p. 11), wat om evidente redenen niet kan gevolgd worden. Overigens gaf u op het Commissariaat-generaal ook te kennen dat u vanuit Kosovo via Albanië naar Montenegro reisde, daar waar u op de Dienst Vreemdelingenzaken nog stelde rechtstreeks vanuit Kosovo naar Montenegro te hebben gereisd (CGVS, p. 11 en verklaring DVZ, vraag 32). Bevreemdend is tevens dat u in dit verband niet kon aangeven waar u juist de grens met Albanië en vervolgens met Montenegro overstak, in het bijzonder het gegeven dat u afkomstig bent van Prizren gelegen nabij de Albanese grens. U slaagde er overigens evenmin in namen van plaatsen te geven die u onderweg door Albanië aandeed (CGVS, p. 11 en 12). Buiten de plaats Ulcin, aan de Montenegrijns kust (overigens de plaats waar u in 2010 uw echtgenote zou hebben leren kennen) bleek u verder ook niet in staat enige andere plaatsen te benoemen die u onderweg naar Kroatië zou hebben aangedaan (CGVS, p. 11 en 12). Waar u bovendien aanvankelijk (vóór de middagpauze waarna u tijdens deze middagpauze uw echtgenote kon vervoegen) tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal liet uitschijnen het eerste deel van uw reis van Kosovo tot de Kroatische grens met een onbekende persoon of smokkelaar te hebben afgelegd (CGVS, p. 11), gaf uw echtgenote evenwel aanvankelijk (tevens voor de middagpauze) tijdens haar persoonlijk onderhoud te kennen met uw vader vanuit Kosovo naar Kroatië te hebben gereisd (notities persoonlijk onderhoud CGVS I echtgenote, p. 6). U corrigeerde dit in het tweede deel van uw persoonlijk onderhoud na de middagpauze door te verklaren niet alleen met een smokkelaar maar ook met uw vader naar Kroatië te hebben gereisd (CGVS, p. 12). Opmerkelijk is tevens dat uw echtgenote er in het begin van haar persoonlijk onderhoud niet in slaagde ook maar aan te geven welk land jullie het eerst na jullie vertrek uit Kosovo aandeden en te antwoorden op de vraag welke landen jullie onderweg naar Kroatië

aandeden (CGVS echtgenote I, p. 6). Na een korte plaspauze die werd ingelast tijdens haar onderhoud, slaagde ze erin overigens ook in tegenstrijd met wat ze eerder had verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken – om (zoals ook u stelde) aan te geven vanuit Kosovo via Albanië en Montenegro naar Kroatië te zijn gereisd. Ook zij slaagde er vervolgens evenwel niet in grensovergangen of andere plaatsnamen aangedaan tijdens deze reis naar Kroatië te vermelden (CGVS echtgenote I, p. 6). Net zoals u slaagde zij er evenmin in aan te geven welke landen jullie daarna tussen Kroatië en België aandeden (CGVS echtgenote I, p. 6). Hier kan volledigheidshalve ook nog aan toegevoegd worden dat ook aan de bewering van uw echtgenote dat zij sinds de inbraak in jullie woning eind 2014 niet meer over een Bosnisch paspoort zou beschikt hebben evenmin veel geloof kan gehecht worden. Dat zij sindsdien niets zou ondernomen hebben om bij de Bosnische autoriteiten een nieuw paspoort te bekomen omdat ze toch niet meer naar Bosnië ging overtuigt niet, temeer nog het gegeven dat zij op 29 april 2018 van jullie jongste kind, S.A. (...), beviel in Sarajevo, Bosnië. Dat zij toen illegaal met uw vader over de weg van Kosovo naar Bosnië zou zijn gereisd en onderweg aan de grensovergangen of door kennissen van uw vader aldaar of door het betalen van smeergeld telkens zou hebben kunnen doorreizen, overtuigt in het geheel niet (notities persoonlijk onderhoud CGVS II echtgenote, p. 5).

Uw algemene geloofwaardigheid is door voorgaande reeds zwaar gehypothekeerd. Het geheel van bovenstaande vaststellingen doet ook vermoeden dat u en uw echtgenote jullie paspoort doelbewust voor de Belgische asielinstanties achterhouden, omdat er hierin mogelijk informatie, zoals eerdere reizen of een eerdere uitreisdatum, staat die niet met jullie verklaringen die jullie op het Commissariaat-generaal aflegde overeenstemmen. Het doet ook ernstig twifelen aan jullie beweerde onafgebroken verblijf van 2011 tot 2021 in Kosovo. Met dit laatste geconfronteerd en u erop gewezen dat u de gelegenheid kreeg aangeboden om indien nodig uw verklaringen over uw verblijfshistoriek bij te sturen, bleef u er bij wel degelijk in deze periode samen met uw echtgenote en kinderen in Kosovo verbleven te hebben. Bij dit alles werd u overigens ook duidelijk gewezen op uw medewerkingsplicht waarbij op een asielzoeker de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, zo ook zijn opeenvolgende verblijfplaatsen voorafgaand aan het indienen van een verzoek (CGVS, p. 13).

Dat aan jullie beweerde onafgebroken verblijf in Kosovo in de periode 2011-2021 ernstig kan getwijfeld worden, blijkt overigens nog uit een aantal andere vaststellingen. Zo legden u en uw echtgenote tijdens jullie opeenvolgende onderhoudsop het Commissariaat-generaal weinig coherente verklaringen af over het bestaan van Kosovaarse gezondheidsboekjes en/of vaccinatiekaarten van jullie kinderen. In de context uw onafgebroken verblijf in die periode in Kosovo te staven, werd u tijdens uw persoonlijk onderhoud gevraagd of uw kinderen in Kosovo ooit over een vaccinatiekaart of –boekje beschikte. U antwoordde hierop ontkennend. U vervolgens gevraagd of jullie over nog andere Kosovaarse documenten van jullie kinderen beschikten, waarbij specifiek werd gepolst naar documenten in het domein van de gezondheidszorg of financiële tegemoetkomingen van de overheid, antwoordde u andermaal ontkennend (CGVS, p. 12 en 13). Wanneer evenwel uw echtgenote tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal werd gevraagd naar de gezondheids- en/ of vaccinatieboekjes van jullie kinderen, gaf zij – volkomen in tegenstrijd met wat u had verklaard - aan dat de gezondheidsboekjes van jullie kinderen, zo ook haar eigen gezondheidsboekje zich nog in jullie woning in Kosovo bevinden en dat jullie deze bij jullie overhaast vertrek uit Kosovo daar hadden achtergelaten. Jullie kregen vervolgens na dit tweede onderhoud van uw echtgenote vijf werkdagen de tijd om deze alsnog voor te leggen (CGVS echtgenote II, p. 6). U en uw echtgenote lieten evenwel na hieraan gevolg te geven. Hieraangaand dient overigens nog te worden opgemerkt dat u trouwens ook tijdens uw persoonlijk onderhoud op 2 september 2021 bijkomende documenten werden gevraagd om aan te tonen dat u tot recent in Kosovo woonachtig was. U was er immers tot dan niet in geslaagd dergelijke overtuigende document voor te leggen. U kreeg hiervoor toen twee weken de tijd (CGVS, p. 9), maar gaf ook hieraan geen gevolg. Toen u op datum van het tweede persoonlijk onderhoud van uw echtgenote op 11 maart 2022 erop werd gewezen dat deze stukken niet werden overgemaakt en de vraag werd gesteld of u deze stukken ondertussen reeds in uw bezit had en deze kon overmaken antwoordde u ontkennend. Wanneer hierbij vervolgens werd aangegeven dat u bijkomend vijf werkdagen de tijd kreeg om deze alsnog over te maken, maakte u na dit onderhoud bijkomend meerdere foto's van u en uw gezin over, alsook een arbeidscontract bij de firma NT BHS van 15 mei 2016 en een attest neer van diezelfde firma waaruit blijkt dat u van 15 mei 2016 tot 10 februari 2021 was tewerkgesteld als lasser bij deze firma. Deze volstaan evenwel niet om uw beweerde onafgebroken verblijf in de periode 2011-2021 in Kosovo effectief te staven. Wat de door u neergelegde werkattesten betreft, volgens welke u van 15 mei 2016 tot 10 februari 2021 voor het bedrijf BHS in Prizren zou gewerkt is, dient bijkomend te worden opgemerkt dat het bevreemdend is dat u een dergelijke attesten neerlegt aangezien u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS had aangegeven niets van werkdocumenten te hebben aangezien u in het zwart werkte (CGVS, p. 3). Aan deze documenten kan dan ook geen bewijswaarde worden toegekend, temeer het gegeven dat uit uw arbeidscontract blijkt dat

deze firma op datum van indiensttreding ook nog eens toebehoorde aan uw vader S.S. (...). Gezien de nauwe band kan een zekere mate van welwillendheid jegens u niet worden uitgesloten. De rest van deze nieuw overgemaakte stukken en de door u neergelegde identiteitsdocumenten geven weliswaar aan dat u en uw echtgenote op bepaalde ogenblikken in Kosovo zijn geweest – waar overigens uw ouders woonachtig zijn, wat niet ter discussie staat – doch vormen geen afdoende bewijs van jullie beweerde langdurig verblijf tot 2021 in Kosovo. Neergelegde stukken maken deel uit van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Om bewijskrachtig te zijn, dienen documenten te kaderen in een geloofwaardig relaas, hetgeen hier geenszins het geval is. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat het door u neergelegde medische attest op naam van uw echtgenote, uitgereikt op 14 juni 2021 in Prizren duidelijk vormfouten vertoont. Zo werd duidelijk zichtbaar zowel de datum als plaats van afgifte van dit document overschreven. Geconfronteerd hiermee geraakte u niet verder dan dat het inderdaad bizar is, dat uw vader dit document ging afhalen en het waarschijnlijk een fout van de arts betreft (CGVS, p. 9). Opmerkelijk in dit verband is tevens dat u er niet in slaagde de naam van de arts te geven die dit document opstelde (CGVS, p. 8). Ook uw echtgenote slaagde er niet in tijdens haar persoonlijk onderhoud de naam van de arts die dit document opstelde te geven of aan te geven waar zijn privépraktijk gelegen was (CGVS II echtgenote, p. 11). Aan dit door u neergelegde document kan in het licht van voorgaande vaststellingen evenmin bewijskracht gegeven worden.

Het feit dat uw kinderen (geboortjaar 2013, 2014 en 2014) bovendien allen geboren zijn in Sarajevo, Bosnië, waar jullie overigens ook in het huwelijk traden, vormt tevens een sterke indicatie dat jullie niet onafgebroken in Kosovo gewoond hebben.

Tot slot kan bleek ook de algemene (geografische) kennis van uw echtgenote van regio Prizren en bij uitbreiding Kosovo ontoereikend voor iemand die beweert daar 10 jaar gewoond te hebben. Ofschoon zij aangaf deze ganse periode in de straat Azem Galic in de wijk Jaglanica/Lubizhde van Prizren te hebben gewoond (CGVS echtgenote II, p. 4), slaagde zij er niet in namen van andere (hoofd)straten of parken in deze wijk of namen van wijken rondom deze wijk gelegen te benoemen (CGVS echtgenote II, p. 4 en 10). Haar verklaring hiervoor dat ze zich niet vrij kon bewegen tijdens haar verblijf daar en bijgevolg hiervan niet op de hoogte is, overtuigt niet om het ontbreken van ook maar enige kennis van haar directe omgeving te verklaren. Uit haar verklaringen blijkt overigens dat ze zich in bepaalde periodes wel degelijke geregeld buitenshuis begaf (CGVS echtgenote II, p. 4 ev.). Dat er geen hoofdstraten doch slechts kleine straten in jullie wijk waren, overtuigt evenmin en wordt trouwens tegengesproken door de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier (CGVS echtgenote II, p. 10). Hieruit blijkt trouwens dat de straat Alija Izetbegovic (een Bosnische naam) als één van de hoofdstraten door deze wijk loopt. Gevraagd naar namen van winkels waar zij ging winkelen, kon zij slechts de naam van een commercieel centrum (ABI) geven. Zij gaf aan voor de rest steeds kleine winkels te hebben bezocht die Albanese namen dragen die zij niet kent (CGVS echtgenote 2). Het feit dat alle plaatsnamen en gebouwen (zoals ziekenhuizen en gezondheidscentra) in Prizren Albanese namen dragen, gaf zij bovendien als reden aan waarom het haar aan enige kennis ook op dit vlak ontbrak. Verwonderlijk in dit verband is tevens dat zij geen enkele notie van de Albanese taal bleek te hebben. Nochtans vormt dit de voertaal in Prizren (CGVS echtgenote II, p. 4 en 5). Zij slaagde er daarentegen wel in de namen te geven van de verder gelegen dorpen Donje en Gornje Lubinje, Recane, Gorodishte, Grncare en Novo Selo te geven, allen gelegen in uw regio van oorsprong waar u sinds uw kindertijd niet meer woonachtig bent (CGVS echtgenote II, p. 5). Opmerkelijk is tevens dat uw echtgenote er evenmin in slaagde de naam van de rivier te geven die door Prizren stroomt en haar gevraagd het oude stadscentrum (aan de rivier) te beschrijven, geraakte zij niet verder dan dat deze op de oude wijk van Sarajevo lijkt. Ze slaagde er evenmin in plaatsen in het centrum van Prizren te benoemen (CGVS echtgenote II, p. 10). Haar gevraagd hoe zij vanuit Prizren naar Bosnië reisde en welke steden zij dan onderweg in Kosovo passeerde, gaf zij zeer verwonderlijk aan vanuit Prizren telkens via Pristina naar de grens met Albanië te hebben gereisd, om daar vervolgens de grens over te steken en verder via Montenegro naar Bosnië te reizen (CGVS echtgenote 2, p. 13 en 14). Dat ze vanuit Prizren eerst naar Pristina zou gereisd hebben, om van daaruit naar de grens met Albanië te gaan, houdt evenwel geen steek (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Hiermee geconfronteerd, bleef zij eerst bij haar verklaringen om vervolgens te stellen toen niet via Pristina maar wel via Pec naar de Albanese grens te hebben gereisd. Ook dit houdt geen steek. Haar beperkte geografische kennis van de rest van Kosovo, ondermijnt bijkomende haar/jullie beweerde langdurige en onafgebroken verblijf in Kosovo.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan maar weinig geloof worden gehecht jullie beweerde verblijfssituatie voor jullie komst naar België. Hierdoor komt tevens de geloofwaardigheid van de door jullie in die periode gekende problemen in Kosovo ernstig in het gedrang.

Hieraangaand dient overigens gewezen te worden op een ernstige tekortkoming in de verklaringen hierover afgelegd door u en uw echtgenote tijdens jullie persoonlijke onderhouds op het Commissariaat-generaal. Zo gaven zowel u als uw echtgenote hierbij te kennen dat uw echtgenote

jarenlang gepest en belaagd werd door buren en andere buurtbewoners en dit op dagelijkse of zeer frequente basis. Jullie slaagden er evenwel beiden niet in veel informatie te geven over de identiteit van deze personen (CGVS echtgenote II, p. 2 ev. CGVS, p. 13 ev.). Gepolst naar de identiteit van deze personen die haar belaagden, geraakten jullie niet veel verder dan dat het hier om Albanese buren en buurtbewoners ging. Gevraagd aan uw echtgenote of zij de namen kende van deze buren/ buurtbewoners, gaf zij aan geen namen te kennen, waarbij ze eraan toevoegde dat ze moeilijke namen hadden. Haar vervolgens nogmaals gevraagd of ze dan van niemand die haar ooit op straat belaagde dan de naam kent, gaf ze enkel de voornaam van één persoon, R. (...), waarbij ze eraan toevoegde dat deze persoon bij jullie in de straat woonde (CGVS echtgenote II, p. 7). U gevraagd met welke buren uw echtgenote problemen kende, gaf u aan hen niet te kennen aangezien het om nieuwe bewoners ging die na het vertrek van de Serviërs (periode van de oorlog 1998-1999) daar waren komen wonen. U vervolgens gevraagd of u namen kende van buren waarmee ze in 2013 of later problemen kende, geraakte u niet verder dan de voornaam van één persoon, B. (...). U slaagde er niet in andere buren of burgers waarmee ze over al die jaren problemen kende, verder bij naam te benoemen. U gaf als uitleg hiervoor tevens mee dat waar jullie woonden het niet dichtbevolkt is en de woningen verder uit elkaar liggen (CGVS, p. 14). Ook van de aanval op jullie woning met stenen in 2014 en de poging tot ontvoering van uw dochter in 2019 slaagden jullie er niet in jullie belagers bij naam te benoemen. Verwacht mag worden dat jullie erin zouden slagen jullie meer informatie te kunnen verschaffen over de identiteit van haar belagers. Jullie tegenwerping dat de woningen ver uit elkaar lagen, dat het om nieuwe buren/buurtbewoners ging en dat ze moeilijke Albanese namen droegen, volstaat niet om jullie quasi onwetendheid hier te verklaren. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Jullie nalaten ter zake ondermijnt de geloofwaardigheid van jullie vrees. Bij u gepolst naar hoe jullie zo zeker waren dat het om Albanese belagers ging, gaf u aan dat er daar (in jullie buurt) niemand anders dan Albanezen wonen (CGVS, p. 16). Deze uitleg kan evenwel maar moeilijk gevolgd worden daar uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat in Lubizhde weliswaar een grote groep etnische Albanezen woonachtig zijn, maar daarnaast ook een aanzienlijke groep Bosniaks en in mindere mate leden van andere etnische minderheidsgroepen, zoals Turken, Gorani, Roma en Serviërs. Dit alles ondermijnt bijkomend de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas.

Wat er ook van zij, opgemerkt dient te worden dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u en uw echtgenote voor de door jullie aangehaalde problemen die in het bijzonder uw echtgenote troffen en ingegeven waren door haar etnische origine – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Kosovo – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Kosovo voor u en uw gezinsleden sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u en uw echtgenote niet gedaan hebben. In dit verband kunnen vooreerst kanttekeningen geplaatst worden bij de door jullie ingeroepen hulp van de Kosovaarse politie naar aanleiding van de belagingen van uw echtgenote en kinderen. U en uw echtgenote legden immers tegenstrijdige en onsamenhangende en bijgevolg weinig overtuigende verklaringen af over de frequentie van jullie contacten in het verleden met de politie naar aanleiding van deze problemen. Zo verklaarde u dat telkens uw echtgenote op straat met fysieke agressie werd geconfronteerd jullie de politie contacteerden (CGVS, p. 14 en 15). De eerste keer dat dit gebeurde was in 2013 toen ze op straat werd bedreigd en geslagen door een voor jullie onbekende vrouw (CGVS, p. 15). Bij terugkeer thuis contacteerde uw vader toen de politie van Prizren, die langskwam en een proces-verbaal opmaakte (CGVS, p. 15). De tweede keer dat jullie de politie contacteerde was voor het incident in januari 2014 toen ze de ramen van jullie woning vernielden (CGVS, p. 15). Tussen dit voorval en de inbraak in jullie woning eind 2014 contacteerde u nog twee of drie keer de politie toen onbekenden naar jullie woning kwamen en jullie beledigden. In die gevallen waar jullie schrik hadden, namen jullie contact op met de politie (CGVS, p. 17). Ook bij de inbraak in jullie woning eind 2014 kwam de politie ter plaatse nadat uw vader eerst was langs gegaan bij het politiekantoor. Ze kwamen langs deden een onderzoek naar vingerafdrukken, stelden vragen over waar jullie waren tijdens de inbraak, noteerden dit en vertrokken (CGVS, p. 18). Ook hierna namen jullie nog herhaaldelijk contact op met de politie. Zo contacteerde u in de periode tussen deze inbraak en de poging tot ontvoering van uw dochter S. (...) in augustus 2019 nog twee of drie keer de politie en dit steeds naar aanleiding van problemen aan jullie woning (CGVS, p.

18). Naar aanleiding van de poging tot ontvoering van uw dochter S. (...) in augustus 2019 liet u evenwel na de politie te contacteren. U deed dit luidens uw verklaringen niet omdat u hen voorheen reeds een honderdtal keren had gebeld en ze nooit resultaat had geboekt (CGVS, p. 19). Uw echtgenote daarentegen gaf tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal evenwel te kennen dat jullie naar aanleiding van deze problemen slechts twee keer in totaal een beroep deden op de politie, de eerste keer toen ze de ramen van de woning kapot sloegen en de tweede keer bij de diefstal in jullie woning (CGVS echtgenote II, p. 8). Op de vraag of jullie nog op andere ogenblikken ooit een beroep deden op de politie, antwoordde zij ontkennend, waarbij zij er nog aan toevoegde van andere tussenkomsten van de politie geen notie (meer) te hebben (CGVS echtgenote II, p. 8, 9 en 12). Geconfronteerd vervolgens met uw verklaringen al zouden jullie veel vaker zich voor haar problemen tot de politie gericht hebben, bleef ze erbij van die twee keer zeker te zijn en zich andere tussenkomsten van de politie niet meer te herinneren (CGVS echtgenote II, p. 12). Dit alles tast de geloofwaardigheid van uw verzoek ook aangaande dit punt van uw relaas aan. Ofschoon u daarenboven aangaf naar aanleiding van deze klachten door de politie telkens gehoord te zijn en aangaf dat de politie ook telkens een proces-verbaal opmaakte (CGVS, p. 15, 17 en 18), slaagde u er evenmin in hiervan de nodige bewijzen aan te dragen. Gevraagd waar deze documenten zich bevonden, gaf u aan nooit een afschrift van een proces-verbaal of enig ander document van de politie ontvangen te hebben (CGVS, p. 15, 17 en 18). Dit overtuigt niet. Door geen enkel document van uw klachten bij de politie voor te leggen, maakt u iedere controle op deze gebeurtenissen onmogelijk. U blijkt evenmin over een zaaknummer of dergelijke te beschikken (CGVS, p. 15). Ook dit tast de geloofwaardigheid van uw verzoek aan. Aan de door u beweerde politiekachten kan bijgevolg weinig geloof worden gehecht. Hoe dan ook blijkt uit uw verklaringen dat u voor de door u aangehaalde problemen van u, uw echtgenote en kinderen, wel degelijk in Kosovo een beroep kon doen op de bescherming van de Kosovaarse autoriteiten. Hierbij dient opgemerkt te worden dat het optreden van de autoriteiten geen resultaatverbintenis inhoudt. Dat bepaalde misdrijven niet worden opgelost kan afhangen van menige factoren (gebrek aan bewijs, gebrek aan getuigen,...) los van de werking/inspanningen van de autoriteiten om misdrijven op te lossen. Dat u naliel naar aanleiding van de poging tot ontvoering van uw dochter S. (...) de hulp van de politie in te schakelen omdat bij de tussenkomsten van de politie voor jullie problemen eerder nooit enig resultaat werd geboekt, kan uw nalaten ter zake dan ook geenszins rechtvaardigen (CGVS, p. 19). De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Hieraangaand kan trouwens nog worden opgemerkt dat u deze poging tot ontvoering situeerde voor een winkel gelegen vier straten verder dan uw eigen straat (CGVS, p. 19), terwijl uw echtgenote dit aan een winkel gelegen op het einde van jullie eigen straat situeerde (CGVS echtgenote II, p. 10).

Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Kosovo Algemene Situatie van 1 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_kosovo_algemene_situatie_20210401_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt bovendien dat in Kosovo maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Kosovaarse autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een openbaar en eerlijk proces, het recht op een advocaat, het recht op getuigen en het recht om in beroep te gaan, zijn formeel verworven en worden gerespecteerd. Volledigheidshalve kan hier worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Kosovo aanwezig zijn via het zogenoemde Free Legal Aid Agency (FLAA). De informatie maakt verder duidelijk dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gebracht, ze op afdoende wijze actie onderneemt. Niettegenstaande de politie moeite heeft met het bestrijden van complexe misdaden, wat volgens de Europese Commissie te wijten is aan een zwakke informatiegestuurde politiezorg, oordeelt de Europese Commissie dat de onderzoekscapaciteit van de Kosovaarse politie over het algemeen goed is. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie en los van enige inmenging behandeld. Elke burger van Kosovo kan zich indien nodig in vertrouwen wenden tot de Kosovaarse politie. De verbeterde functionering en de multi-etnische samenstelling van de KP hebben geleid tot een groeiend vertrouwen van de bevolking in het werk van de politie. De rechtsgang in Kosovo biedt, ondanks de inspanningen die nog geleverd moeten worden, in het algemeen, en ook voor minderheden, de nodige rechtsbescherming. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatverbintenis in.

Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Kosovaarse politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Dit kan bij het politie-inspectoraat van Kosovo en de Ombudsman. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. EULEX behoudt tevens een speciale politievertegenwoordiging in Kosovo met de bedoeling de rol van second security responder te blijven opnemen. Er kan tot slot nog op gewezen worden dat meerdere lokale en internationale gouvernementele en nietgouvernementele organisaties toezien op de naleving van de mensenrechten in Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De rest van de door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande vaststellingen te doen wijzigen. Het opleidingsniveau van u en uw echtgenote, zoals blijkt uit de door jullie neergelegde diploma's wordt niet door mij betwist. Hetzelfde geldt voor jullie identiteit, nationaliteit en afkomst." Derhalve dient ook uw verzoek kennelijk ongegrond verklaard te worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekende partijen beroepen zich in een eerste middel op de "schending van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending van de formele en materiële motiveringsplicht, schending van de bevoegdheidsregels, schending van de zorgvuldigheidsplicht".

Zij betogen:

"Overwegende dat artikel 57/6 Vreemdelingenwet duidelijk stelt dat het de Commissaris Generaal is die bevoegd is voor het nemen van beslissingen op een verzoek tot internationale bescherming.

Overwegende dat het exemplaar van de bestreden beslissing dat aan elk van de verzoekende partijen overgemaakt werd niet getekend is, noch gedateerd.

Dat verzoekende partijen dan ook niet kunnen nagaan of de bestreden beslissingen ondertekend werden door de bevoegde ambtenaar.

Dat vastgesteld moet worden dat de betekeningsacten ondertekend werden door "de gemachtigde ambtenaar" met als naam PIERARD.

Dat nergens uit blijkt dat deze bevoegd is om de bestreden beslissingen te nemen.

Dat minstens gesteld dient te worden dat de zorgvuldigheidsplicht geschonden is.

Dat in die omstandigheden er aanleiding is tot nietigverklaring van de bestreden beslissingen."

2.2. Verzoekende partijen beroepen zich in een tweede middel op de "schending van artikel 1A, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikels 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7, 57/6/1 en 62 van de Vreemdelingenwet, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending van de formele en materiële motiveringsplicht de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikels 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna "EVRM"); manifeste appreciatiefout, schending van de materiële motiveringsplicht)".

Verzoekende partijen stellen *prima facie* een nood aan internationale bescherming te hebben, geven enkele algemene, theoretische beschouwingen inzake de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming en geven aan dat hun vrees, zo nodig op grond van het voordeel van de twijfel, aannemelijk moet worden bevonden. Zo de Raad hen zou volgen met betrekking tot hun relaas, vragen verzoekende partijen dat er rekening gehouden wordt met artikel 48/7 van de

Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen stellen dat verweerder het vermoeden in dit artikel niet draagkrachtig tegenspreekt.

Met betrekking tot de motiveringen inzake hun procedurele noden, voeren verzoekende partijen vervolgens aan:

“Overwegende dat verzoekende partijen willen aanstippen dat zij wel degelijk fragiel zijn, dat zij zeer onder de indruk zijn van de gebeurtenissen in hun land van herkomst die hen noopten de vlucht te nemen. Dat zij psychologisch beschadigd zijn.

Dat er met deze omstandigheid rekening gehouden dient te worden.”

Verzoekende partijen vervolgen, waar gesteld wordt dat zij beide afkomstig zijn uit een veilig land van herkomst:

“Dit betreft geen motivering, het is een loutere vaststelling die door verzoekende partijen niet betwist kan worden.

Overwegende dat verzoekende partijen willen opmerken dat bij de redactie van huidig verzoekschrift hun raadsman nog niet over het administratief dossier beschikte.

Dat zij menen dat dit een schending is van de rechten van verdediging.

Dat immers, ook al heeft de CGVS de termijnen niet gerespecteerd, deze bij de bestreden beslissing stelt toepassing te maken van de versnelde procedure, wat impliceert dat de beroepstermijn tot 10 dagen herleid wordt.

Dat dit bovendien een schending uitmaakt van de artikel 6 en 13 van het EVRM met betrekking tot de rechten van verdediging en de rechten, gecombineerd met een recht op een effectief beroep gecombineerd met een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM, aangezien zij niet op de hoogte gesteld werd van het AD en dan ook niet in de mogelijkheid is om de motieven die de bestreden beslissing vormen te confronteren met het AD en hen dan ook nuttig te betwisten in het kader van dit verzoekschrift.

Dat verzoekende partijen zich minstens het recht voorbehouden op deze punten terug te komen in een later stadium van het dossier.

Eerste verzoeker is effectief afkomstig uit Kosovo .

Verzoeker meent echter dat het onterecht is dat de verwerende partij toepassing maakt bij de beoordeling van zijn relaas van het principe van veilig land van herkomst en daarom hem een vermoeden tegenwerpt wat hem een verhoogde bewijslast oplegt.

Overwegende bovendien dat de facto de CGVS wel stelt een “versnelde” procedure toe te passen, doch dit in de praktijk niet doet.

Verzoeker vroeg immers asiel aan op 6 juli 2021. De CGVS neemt een beslissing ergens eind maar 2022 , hetzij méér dan 9 maanden later.

Dat het dan ook niet opgaat in die omstandigheden aan verzoekers een verhoogde bewijslast op te leggen.

Dat de rechten van verdediging en eerlijk proces van verzoekers duidelijk geschonden worden, nu opnieuw gelet op de bijzonder korte termijn van beroep.

Dat verzoekers menen dat zij dan ook wel degelijk belang hebben bij het volgen door de CGVS van de normale procedure.

De hierna volgende motieven worden door verzoeker in volstrekt ondergeschikte orde ontwikkeld.”

Met betrekking tot verzoeksters vrees ten aanzien van Bosnië en Herzegovina, doen verzoekende partijen verder gelden:

“Dat tweede verzoekende partij wil opmerken dat zij door haar familie uitgesloten werd naar aanleiding van het afsluiten van een huwelijk met een Kosovaarse onderdaan.

Dat de CGVS meent dan ook ten onrechte dat de problemen van tweede verzoekster enkel van socio-economische aard zouden zijn, omdat zij ingeval van terugkeer niet bij haar familie terecht zou kunnen.

Dat verzoekster echter meent dat de oorzaak van haar problemen wel degelijk getinkt is aan de Conventie van Genève en bestaat uit een discriminatie om wille na nationaliteit en etniciteit.

Dat verzoekster meent dat het vanzelfsprekend niet is omdat zij voor haar huwelijk geen problemen kende en bv. haar middelbare school kon afmaken, dat zij geen problemen riskeert te kennen ingeval van terugkeer, nu de problemen precies ontstonden door haar huwelijk.

Dat de CGVS gehouden is de toekomstige risico's na te gaan en dit op zorgvuldige wijze.

Dat een loutere verwijzing naar een verleden, dat dan nog voorafgaand is aan het evenement dat het begin is van de problemen geen gedegen feitenvinding betreft en evenmin een motivering is die beantwoord aan de vereisten van het afwegen van toekomstige vrees ingeval van terugkeer.

Dat aldus het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel geschonden zijn.

*Dat verzoekster er bovendien de aandacht op wenst te trekken dat haar kinderen van gemengde origine zijn, die eveneens omwille van hun afkomst verstoten riskeren te worden uit de maatschappij.
Dat verzoekster meent dat de loutere vaststelling dat zij in tempore naar school is kunnen gaan tot 2005-2006 in Sarajevo niets zegt over de mogelijkheden op normale toegang tot de school voor hun kinderen.
Dat er dan ook aanleiding is de bestreden beslissing te vernietigen en terug te zenden."*

Verzoekende partijen benadrukken voorts dat zij in Kosovo beide problemen vrezen omwille van hun gemengde huwelijk en hun kinderen van gemengde afkomst.

Betreffende de door hen gevolgde reisweg naar België en hun verblijf in Kosovo, verklaren verzoekende partijen verder:

"Overwegende dat vooreerst verzoeker wil aanstippen dat er allicht een inversie gebeurde, hetzij bij de redactie van zijn verklaringen, hetzij bij het vertalen ervan.

Dat verzoeker formeel is om te stellen dat hij nooit de datum van 7/01/2021 heeft vermeld, integendeel verzoeker bevestigt dat zij op 28 jun i 2021 vertrokken zijn en op 1 juli (01/07) aangekomen zijn. Allicht is er een inversie gebeurd.

Dat verder verzoekers willen aanstippen dat zij niet weten of ze vanuit Kroatië naar België gereisd zijn, omdat ze geen contact hadden met de omgeving. Eerste verzoeker kent echter de steden goed, en dacht daarom dat het een reis was van Kroatië.

Eerste verzoeker wil eveneens aanstippen dat hij geen paspoort had, dus dat hij nooit gezegd kan hebben dat er een stempel in het paspoort te zien was.

Verzoekers menen bovendien dat dit argument allesbehalve pertinent is voor de beoordeling van hun vrees ingeval van terugkeer.

(...)

Overwegende dat verzoekers volharden dat zij wel degelijk gedurende de periode van 2011 tot 2021 in Kosovo verbleven.

Dat nu dat evident het geval was, is het logisch dat verzoekers bij hun verklaringen bleven.

Dat het dan ook onterecht is dat aan verzoekers een gebrek aan geloofwaardigheid verweten wordt omdat zij hun paspoort doelbewust zouden achterhouden - quod non."

Inzake hun verblijf in Kosovo, doen verzoekende partijen voorts gelden:

"Overwegende dat het evident niet is omdat tweede verzoekster bij haar vertrouwde arts ging bevallen, en de kinderen dus in Sarajevo geboren werden, dat getwijfeld dient te worden over hun regelmatig verblijf in Kosovo.

Dat bovendien de vrees van eerste verzoeker en zijn kinderen ten opzichte van Kosovo dient beoordeeld te worden, land waarvan zij de nationaliteit hebben.

Overwegende dat verzoeker wil opmerken dat zijn vader geenszins eigenaar was van de fabriek . Het is zijn vader die er ook werkte. Dat het bedrijf van R.E. (...) is.

Verzoeker meent dan ook dat de documenten die hij bijbracht ten onrechte buiten beschouwing worden gelaten.

Dat wat betreft het document van de arts, verzoeker het overhandigd heeft zoals hij het gekregen heeft."

Aangaande het aan verzoekster verweten gebrek aan kennis omtrent (hun verblijfplaats in) Kosovo, stellen verzoekende partijen:

"Overwegende dat partijen bij hun verklaringen blijven. Dat tweede verzoekster inderdaad nauwelijks buiten ging, zodanig dat het niet verwonderlijk is dat haar kennis van de Albanese taal beperkt is.

Dat thuis de voertaal bovendien het Serbo-Kroatisch is dat vlot door eerste verzoeker gesproken wordt.

Dat ook de beperkte kennis van de Albanese en dan nog geschreven taal in hoofde van tweede verzoekster aldus uitgelegd is."

In zoverre verweerder op grond van hun ongeloofwaardig bevonden verblijf eveneens hun problemen in Kosovo ongeloofwaardig bevindt, geven verzoekende partijen aan:

"Overwegende dat het onterecht is dat de CGVS zich vergenoegt in essentie gebruik te maken van een cascade-redenering om aldus het gros van de gebeurtenissen waarvan verzoekers het slachtoffer werden en waarover zij eveneens ondervraagd werden, buiten beschouwing te kunnen laten.

Dat dit geen zorgvuldige feitenvinding en beoordeling is, te meer nu de herkomst/nationaliteit van eerste verzoeker en zijn kinderen als zijn Kosovaars niet betwist wordt en de vrees dan ook wel degelijk tegenover Kosovo dient beoordeeld te worden."

Omtrent hun problemen, voeren verzoekende partijen verder aan:

"Dat vooreerst het zo is dat tweede verzoekster het in de mate van het mogelijke vermeed om buiten te komen. Dat het effectief onleefbaar is, om telkens je buitenkomt uitgescholden en beschimpt te worden, omwille van je afkomst.

Dat het evident zo is dat deze burens en buurtbewoners geen goede kennissen of bekenden van verzoekers zijn.

Dat evenmin vergeten mag worden dat ook eerste verzoeker voor zijn huwelijk niet in dezelfde buurt woonde.

Dat het dan ook logisch is dat zij de belagers eerder van zicht dan van naam kenden.

Dat het feit dat verzoekende partijen twee verschillende namen opgeven ook niet verwonderlijk is, gelet op de veelheid van belagers.

Dat verzoekers opmerken dat voor het overige, wat betreft de incidenten zelf, hun relaas volledig gelijklopend is.

Dat de zij de "tekortkoming" te weten het feit dat zij de identiteit nominatim van hun belagers niet kenden, perfect verklaarbaar is. Dat indien het plausibel is dat verzoekers iets niet weten, hun onkunde niet tegen hen gebruikt mag worden.

Dat voor het overige de CGVS in hun relaas niet de minste tegenstrijdigheid weerhoudt. Dat dit a contrario de waarachtigheid van hun relaas bevestigt."

Betreffende de motivering inzake de beschermingsmogelijkheden in Kosovo, betogen verzoekende partijen:

"Overwegende dat verzoekende partijen bij herhaling beroep deden op de autoriteiten.

Dat zij niet bij het minste scheldwoord naar de politie gingen, dat zij echter wél een aantal keren beroep deden op de politie, zeker indien de situatie als ernstig en bedreigend werd ervaren, wat met name het geval was wanneer hun huis met stenen gekogeld werd en wanneer er gepoogd werd hun dochter te ontvoeren.

Dat verzoekers ook willen opmerken dat het verwijt dat zij "niet alle mogelijkheden hebben uitgeput" onterecht is. Dat immers dan aangetoond moet worden dat verzoekers toegang hadden tot die mogelijkheid.

Dat dit gelet op de ethnische origine van de Heer S. (...) eveneens problematisch was.

Dat verzoekers willen uitleggen dat er eveneens helemaal geen tegenstrijdigheden zijn in het aantal keren dat zij de politie contacteerden.

Dat zo het juist is dat tweede verzoekster slechts 2 x contact had met de politie, dat toen zij geslagen werd in 2013 op straat het immers haar schoonvader, de vader van eerste verzoeker was die de politie contacteerde.

Dat in de meeste andere gevallen het eerste verzoeker was die de politie contacteerde.

Dat tweede verzoekster immers de taal niet voldoende machtig was om verklaringen te kunne afleggen.

Dat verzoekers zullen pogen copie te bekomen van de opgestelde PV's.

Dat bovendien het onterecht is dat de CGVS besluit uit het feit dat verzoekers beroep deden op de politie zou moeten blijken dat zij ook bescherming zouden genieten.

Dat dit nochtans niet het geval is, nu de tussenkomst van de politie bleef bij het akteren van de klacht, maar dat er van een vervolg of effectieve bescherming geen sprake was.

Dat verzoekers zich ervan bewust zijn dat de autoriteiten een middelenverbintenis hebben, doch dat dit impliceert dat dan de nodige en beschikbare middelen ingezet dienen te worden.

Dat dit niet het geval is.

Dat verzoekers zich dan ook terecht beklagen over een gebrek aan bescherming vanwege hun nationale overheden.

Dat dit bovendien bevestigd wordt door algemene informatie.

Dat ook de verdere argumentatie van het CGVS niet gevolgd kan worden:

(...)

Overwegende dat de informatie waarop de CGVS zich baseert van zo goed als een jaar geleden dateert, dat deze dan ook niet als actueel beschouwd kan worden.

Dat bovendien de situatie voor wat betreft de bescherming van de minderheden in deze COIfocus geen update meer kende sedert 2019, waarbij er over één punctuele zaak gesproken wordt. Dat er geen update van de algemene situatie van de Serviërs in Kosovo gebeurde, terwijl deze minstens volgens het laatste rapport :

(...)

Dat het feit dat verzoeker klacht zou kunnen indienen bij de politie niet het punt is.

Dat de vraag is of de politie verzoeker effectief en efficiënt zou kunnen beschermen.

Dat dit niet het geval is.

Het is immers niet omdat de politie niet gehouden is tot een resultaatsverbintenis dat verzoekende partijen dan maar risico moeten lopen. In de mate dat de bescherming tegen de problemen niet efficiënt

is, niet efficiënt kan zijn (wat de CGVS impliciet erkent, nu zij meent dat de politie geen resultaat kan verzekeren) dan is verwijdering de enige oplossing.

Bovendien impliceert het feit dat de politie geen resultaatsverbintenis heeft, wél dat op haar minstens een middelenverbintenis rust, m.a.w. dat zij alle middelen, die zij ter beschikking heeft dient te gebruiken om de bescherming te verzekeren.

Dat het feit dat Kosovo "inspanningen" doet om de situatie van de politie, waar corruptie hoog tij viert poogt te verbeteren, aantoont dat er nog werk aan de winkel is.

Dat ook uit het relaas van verzoeker blijkt dat hij via-via (o.a. zijn vader) de situatie wil regelen, wat gebruikelijk is maar wat meteen ook aantoont dat een regeling via de autoriteiten geen optie is."

Verzoekende partijen vervolgen:

Dat ook het volgende argument niet kan weerhouden worden.

(...)

Dat verzoekers naar hoger in dit verzoekschrift verwijzen voor wat betreft hun kritiek op het blijven toepassen van de versnelde procedure.

Dat verder deze argumentatie niets meer of niets minder is dan een besluit getrokken uit argumenten die niet weerhouden kunnen worden.

Dat de CGVS er nog steeds ten onrechte van uitgaand dat Kosovo een veilig land van herkomst is.

In de mate dat de vrees gewettigd is, dat het risico bestaat, dient er internationale bescherming verleend te worden."

Inzake de subsidiaire beschermingsstatus, stellen verzoekende partijen:

"Dat hij ondergeschikt meent dat hem minstens de subsidiaire bescherming status dient toegekend te worden.

Dat vastgesteld moet worden dat de CGVS desbetreffend geen enkele motivatie geeft.

Dat enkel gesteld wordt " verder komt U niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Echter wordt niet het minste onderzoek gedaan naar de nood aan subsidiaire bescherming.

Er wordt evenmin enige motivering gegeven anders dan "verder"

Inderdaad indien Uw Raad toch zou oordelen dat verzoekende partijen niet in aanmerking komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus beoordelend dat er geen band gemaakt kan worden tussen één of meer van de gronden van vervolging overeenkomstig artikel 1A van het verdrag van Genève en de ingeroepen vrees van verzoekende partij - quod non – dan hoeft haar de subsidiaire bescherming toegekend worden wegens een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) en/of c) van de vreemdelingenwet."

Verzoekende partijen geven vervolgens een aantal algemene, theoretische beschouwingen betreffende de toepassing van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van het EVRM en doen gelden:

"Het CGVS moet dus nagaan of het terugkeren van een verzoekende partij naar zijn land van herkomst ten gevolge van een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming status, een risico doet lopen of niet tot een schending van één of meer van zijn fundamentele rechten.

In casu is dat niet gebeurt.

In geval een asielzoeker zulke risico loopt in zijn land van herkomst, dan moet er hem een bescherming toegekend worden.

Dat er dan ook aanleiding is verzoekende partijen minstens subsidiaire bescherming toe te kennen, minstens de zaak desbetreffend terug te sturen naar de CGVS voor gedegen onderzoek."

2.3. Verzoekende partijen vragen op basis van het voorgaande:

"In hoofdorde, de bestreden beslissingen teniet te doen, minstens hervormen en de vluchtelingenstatus aan verzoekende partijen toe te kennen,

In ondergeschikte orde, de bestreden beslissingen te hervormen en de subsidiaire bescherming status aan verzoekende partijen toe te kennen,

In uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier naar het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen terug te sturen met bevel bijkomende onderzoeksmaatregelen uit te voeren."

2.4. Verzoekende partijen voegen ter staving van hun betoog geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Verzoekende partijen kunnen vooreerst niet worden gevolgd in hun betoog dat “artikel 57/6” van de Vreemdelingenwet en “de bevoegdheidsregels” te dezen zouden zijn geschonden doordat de bestreden beslissingen niet zouden zijn gedateerd en evenmin zouden zijn ondertekend.

Vooreerst kan in dit kader worden opgemerkt dat de bestreden beslissingen werden genomen op grond van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zoals omschreven in artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b), artikel 57/6/1, § 2 en artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Uit de inhoud van het administratief dossier blijkt daarbij daarenboven duidelijk dat de originele beslissingen, zoals opgenomen in dit dossier, op 30 maart 2022 weldegelijk werden gedateerd. Tevens blijkt hieruit dat deze beslissingen weldegelijk werden ondertekend, en dit door de adjunct van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C. Hessels. Deze had overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b) en artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 57/9, eerste lid van de Vreemdelingenwet weldegelijk de vereiste hoedanigheid om de bestreden beslissingen te nemen.

3.2. Verzoekende partijen verwijten verweerder dat deze er vanop het moment waarop zij een verzoek om internationale bescherming indienden meer dan negen maanden over deed alvorens een beslissing te nemen. Zij stellen dat verweerder, hoewel deze wel stelde dit te doen, in de praktijk geen versnelde procedure zou hebben toegepast, dat het CGVS de normale procedure moest volgen en dat verweerder hen in deze omstandigheden ook geen verhoogde bewijslast mocht opleggen.

Geheel ten onrechte trachten verzoekende partijen met dit betoog echter te laten uitschijnen dat, nadat de termijn zoals voorzien in artikel 57/6/1, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet werd overschreden, geen versnelde procedure meer zou mogen worden gevoerd en dat verweerder evenmin nog zou mogen beslissen tot de kennelijke ongegrondheid van een verzoek om internationale bescherming.

Overeenkomstig artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen indien de verzoeker, zoals verzoekende partijen *in casu*, afkomstig is uit een veilig land van herkomst.

Artikel 57/6/1, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat, in dit geval, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing neemt “*inzake het verzoek om internationale bescherming binnen een termijn van 15 werkdagen, na ontvangst van het verzoek dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden*”.

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: “*In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen*”.

Verzoekende partijen leiden uit een samenlezen van de voormelde bepalingen ten onrechte af dat het gegeven dat de termijn van vijftien dagen werd overschreden tot gevolg zou hebben dat er niet (meer) mag worden vastgesteld dat zij van een veilig land afkomstig zijn, dat er geen versnelde procedure (meer) mag worden gevolgd en dat het verzoek om internationale bescherming niet (meer) kennelijk ongegrond mag worden bevonden.

Nergens blijkt uit de voormelde bepalingen of uit enig ander wetsartikel immers dat de commissaris-generaal bij het overschrijden van voornoemde termijn de bevoegdheid zou verliezen om het verzoek te behandelen volgens een versnelde procedure en/of niet meer zou mogen besluiten tot de kennelijke ongegrondheid van het verzoek.

Te dezen kan bovendien worden verwezen naar hetgeen in de Memorie van Toelichting omtrent de voormelde bepalingen gesteld wordt. Vooreerst wordt hierin duidelijk aangegeven: “*Algemeen gezien verhindert het overschrijden van de termijn van 15 werkdagen niet dat de behandelingsprocedure wordt versneld*”. Hoe dan ook blijkt, dit in tegenstelling met wat verzoekster laat uitschijnen, bovendien uit de Memorie van Toelichting dat het feit dat een verzoek om internationale bescherming niet werd

behandeld volgens een versnelde procedure (artikel 57/6/1, § 1) er niet aan in de weg staat dat de commissaris-generaal *in fine* een verzoek toch als kennelijk ongegrond kan beschouwen. In dit kader blijkt overigens eveneens dat *“volgens de huidige stand van de wetgeving, het feit dat een verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond wordt beschouwd, geen enkel gevolg heeft op het verloop van de asielprocedure, en meer in het bijzonder op het niveau van het beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54K2548001, 112-113, 116).*

Dat artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet geschonden zou zijn doordat er toepassing werd gemaakt van de versnelde procedure en doordat er werd besloten tot de kennelijke ongegrondheid van het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen, kan gelet op het voorgaande aldus niet worden aangenomen.

In zoverre verzoekende partijen trachten te laten uitschijnen dat hun rechten van verdediging zouden zijn miskend louter doordat verweerder de voormelde termijn overschreed, kan voorts worden opgemerkt dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet en verzoekende partijen tonen niet concreet aan hoe zij een recht van verdediging kunnen genieten met betrekking tot de bestreden beslissingen, die een bestuurlijk karakter hebben. Verzoekende partijen tonen in dit kader bovendien hoegenaamd niet aan welk belang zij hebben bij het aanvoeren van het feit dat hun verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Zij kunnen immers niet beweren benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu zij hierdoor langer bescherming genoten tegen de beweerde vervolging en ernstige schade en aanvullende stukken konden verzamelen ter staving van hun verzoek.

3.3. Verzoekende partijen tonen te dezen ook in het geheel niet aan dat hun rechten van verdediging en/of de artikelen 6 en 13 van het EVRM *“duidelijk geschonden worden, nu opnieuw gelet op de bijzonder korte termijn van beroep”*.

In tegenstelling met wat verzoekende partijen volledig ten onrechte voorhouden in het voorliggende verzoekschrift, bedroeg de beroepstermijn *in casu* immers geen tien dagen. Dient namelijk te worden opgemerkt dat het overschrijden van de voormelde behandelingstermijn van vijftien werkdagen door verweerder als (enige) gevolg heeft dat de beroepstermijn bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het geval van een negatieve beslissing niet wordt verkort omdat het CGVS een versnelde procedure heeft toegepast. De Raad wijst erop dat het de wetgever is die de verschillende beroepstermijnen heeft vastgelegd en dat verzoekende partijen *in casu* en in tegenstelling met wat zij voorhouden in het onderhavige verzoekschrift beschikten over een beroepstermijn van dertig dagen. Derhalve expireerde de beroepstermijn *in casu* slechts op 4 mei 2022.

3.4. Verzoekende partijen kunnen mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen evenmin worden gevolgd in hun betoog dat de rechten van verdediging en/of de artikelen 6 en 13 van het EVRM geschonden zouden zijn doordat hun raadsman bij de redactie van het onderhavige verzoekschrift nog niet over het administratief dossier beschikte.

Vooreerst blijkt in dit kader dat verzoekende partijen bij de redactie van hun verzoekschrift minstens kennis hadden van de inhoud van de notities van de twee persoonlijke onderhouden die zij beide hadden bij het CGVS aangezien de kopieën van deze notities blijkens de inhoud van het administratief dossier samen met de bestreden beslissingen aan hen werden betekend. Tevens blijkt dat verzoekende partijen kennis hadden van de landeninformatie zoals gehanteerd door verweerder, aangezien de vindplaats van deze informatie wordt vermeld in de bestreden beslissingen en verzoekende partijen zelf uit deze informatie citeren in hun voorliggende verzoekschrift.

Het is daarenboven aan verzoekende partijen en hun raadsman zelf om hun verdediging op een alerte, diligente en gedegen wijze te organiseren. In dit kader blijkt uit de stukken van het dossier dat de raadsman van verzoekende partijen, ondanks dat de bestreden beslissingen reeds werden betekend op donderdag 31 maart 2022 en ondanks dat deze raadsman er in diens verzoek ten overstaan van het CGVS net als in het onderhavige verzoekschrift geheel ten onrechte vanuit ging dat hij slechts beschikte over een beroepstermijn van 10 dagen, slechts op vrijdag 8 april 2022 en om 16u10 verzocht om de overmaking van het administratief dossier. In navolging van dit verzoek, werd het administratief dossier reeds aan de raadsman van verzoekende partijen overgemaakt anderhalve werkdag later, met name op dinsdag 12 april 2022 en om 12u55. Ondanks dat de beroepstermijn zelfs indien deze maar tien dagen zou hebben bedragen slechts zou zijn afgelopen op donderdag 14 april 2022 en ondanks dat deze

beroepstermijn *in casu* in wezen dertig dagen bedroeg en derhalve slechts afliep op woensdag 4 mei 2022, kozen verzoekende partijen en hun raadsman er echter voor om het onderhavige verzoekschrift reeds in te dienen op maandag 11 april 2022, de werkdag volgend op hun verzoek aan het CGVS, een dag voordat zij het administratief dossier ontvingen, drie dagen voor het verstrijken van de door hen vermeende beroepstermijn van tien dagen en enkele weken voor het verstrijken van de werkelijke beroepstermijn van dertig dagen. Dat zij geen kennis hadden van het administratief dossier bij de redactie van het voorliggende verzoekschrift, is, te meer nu verzoekende partijen eveneens nalieten om gebruik te maken van hun inzagerecht en het dossier fysiek te gaan inkijken bij het CGVS, aldus louter te wijten aan de gedragingen van verzoekende partijen en hun raadsman zelf, kan niet aan verweerder worden tegengeworpen of toegeschreven en maakt geen schending uit van de rechten van verdediging en/of de voormelde, door verzoekende partijen aangehaalde artikelen van het EVRM.

3.5. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist verder dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoekende partijen preciseren niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, te dezen zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

3.6. De artikelen 2 en 3 van het EVRM liggen voorts inhoudelijk volledig in lijn met artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekende partijen in aanmerking komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.7. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit de verzoekschriften blijkt dat verzoekende partijen deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

3.8. Dient in het kader van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissingen met recht wordt gemotiveerd dat in hoofde van verzoekende partijen geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hun rechten werden gerespecteerd en dat zij konden voldoen aan hun verplichtingen.

De motieven dienaangaande luiden als volgt:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

(...)

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere

procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Geheel ten onrechte trachten zij immers te laten uitschijnen dat zij ten gevolge van het feit *"dat zij wel degelijk fragiel zijn, dat zij zeer onder de indruk zijn van de gebeurtenissen in hun land van herkomst die hen noopten de vlucht te nemen"* en dat *"zij psychologisch beschadigd zijn"* niet of onvoldoende bij machte zouden zijn (geweest) om hun procedure internationale bescherming te doorlopen, om in dit kader de verschillende gehoren te volbrengen en om hun asielmotieven daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten, en dit omdat aan hen niet de nodige, bijkomende steunmaatregelen werden verleend.

Verzoekende partijen brengen ter staving van deze beweringen namelijk vooreerst niet het minste begin van bewijs bij. Zij leggen geen medische attesten neer waaruit het bestaan van enige psychische kwaal in hunner hoofde kan worden afgeleid. Bijgevolg tonen zij niet aan dat zij zouden kampen met psychische problemen; laat staan dat zij zouden aantonen dat zij ingevolge hiervan aan geheugenproblemen zouden lijden of niet in staat waren om hun procedure internationale bescherming te doorlopen, om in dit kader de verschillende gehoren te volbrengen en om hun asielrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten.

Verzoekende partijen zelf laten daarenboven na om in het kader van het voorgaande ook maar enige verdere, concrete duiding te verstrekken. Zij vergenoegen zich namelijk tot de bijzonder algemene en ongefundeerde beweringen *"dat zij wel degelijk fragiel zijn, dat zij zeer onder de indruk zijn van de gebeurtenissen in hun land van herkomst die hen noopten de vlucht te nemen. Dat zij psychologisch beschadigd zijn. Dat er met deze omstandigheid rekening gehouden dient te worden"*. Zij tonen daarbij niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze hun vermeende psychische problemen van invloed zouden zijn geweest op hun gezegden. Evenmin tonen zij aan dat, waar of hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de behandeling en de behoordeling van hun verzoek om internationale bescherming en/of de inhoud van de bestreden motiveringen en beslissingen.

Verzoekende partijen gaven bij de aanvang van hun procedure, in de vragenlijsten *"bijzondere procedurele noden"* DVZ, daarenboven zelf eenduidig aan dat er volgens hen geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van hun verhaal of hun deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken. Uit de verklaringen van de DVZ, de aldaar ingevulde vragenlijsten en de notities van de persoonlijke onderhouds van verzoekende partijen bij het CGVS blijkt bovendien dat deze onderhouds op normale wijze zijn geschied en kunnen geen ernstige problemen worden afgeleid. Nergens formuleerden verzoekende partijen of hun advocaat enig bezwaar tegen het plaatsvinden van deze gehoren. Uit de inhoud van deze stukken blijkt bovendien dat verzoekende partijen tijdens deze onderhouds in staat waren de gesprekken te volgen, de gestelde vragen begrepen en hierop doorgaans concrete antwoorden konden formuleren. Uit de stukken van het dossier kan aldus in het geheel niet worden afgeleid dat verzoekende partijen niet in staat zouden zijn geweest om de kernelementen van hun verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten.

Dient derhalve te worden besloten dat verzoekende partijen niet concreet aantonen of hard maken dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseren zij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duiden zij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van hun verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissingen gedane beoordeling.

3.9. Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissingen eveneens terecht gesteld:

"Bij KB van 14 januari 2022 werd Kosovo vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

(...)

Bij KB van 14 januari 2022 werd Bosnië-Herzegovina vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek."

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Waar zij boudweg en op algemene wijze aangeven dat het onterecht zou zijn dat verweerder vertrekt van het vermoeden van een veilig land en hen een zwaardere bewijslast oplegt, dient immers te worden opgemerkt dat verzoekende partijen zich met deze kritiek op de praktijk van het hanteren van een lijst van veilige landen van herkomst en de versnelde procedure beperken tot het uiten van een louter algemene, ongefundeerde en niet nader uitgewerkte wetskritiek die te dezen hoegenaamd niet dienstig is.

In zoverre verzoekende partijen daarnaast aanvoeren dat verweerder er onterecht van zou uitgaan dat Kosovo een veilig land van herkomst is, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat verzoekende partijen hiermee volledig voorbijgaan en op generlei wijze afbreuk kunnen doen aan het gegeven dat dit land werd opgenomen op de lijst van veilige landen bij artikel 1 van het KB van 14 januari 2022 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst.

3.10. Verzoekende partijen stellen dat zij ten overstaan van hun respectieve landen van herkomst en omwille van hun gemengde huwelijk en hun kinderen van gemengde afkomst nood hebben aan internationale bescherming. Zij geven daarbij aan dat verzoekster zou zijn verstoten door haar familie in Bosnië, dat zij het decennium voorafgaand aan hun komst naar België in Kosovo zouden hebben verbleven en dat zij aldaar veelvuldig problemen zouden hebben gekend ten gevolge van hun gemengde huwelijk en hun kinderen van gemengde afkomst.

Van verzoekende partijen mag, als verzoeksters om internationale bescherming, in dit kader redelijkerwijze verwacht worden dat zij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over hun aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen nemen door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). De verzoeker om internationale bescherming is overeenkomstig artikel 51, eerste lid van de Vreemdelingenwet vanaf het doen van zijn verzoek om internationale bescherming verplicht om mee te werken met de bevoegde overheden om zijn identiteit en andere elementen ter staving van zijn verzoek vast te stellen. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet daarbij zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen, wetgeving en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissingen met betrekking tot de voorgehouden reisweg van verzoekende partijen naar België, hun zelfverklaarde verblijf in Kosovo van 2011 tot 2021, de paspoorten van verzoekende partijen en de algehele geloofwaardigheid van hun gezegden geheel terecht wordt aangegeven:

“Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat een aantal elementen met betrekking tot de door u uiteengezette reisweg van Kosovo naar België en de daarbij gebruikte reisdocumenten de geloofwaardigheid van de omstandigheden en het tijdstip van uw vertrek uit Kosovo en van uw

asielrelaas in zeer ernstige mate ondermijnen. Allereerst dient te worden vastgesteld dat uw opeenvolgende verklaringen, d.i. op de Dienst Vreemdelingenzaken én op het Commissariaat-generaal, alsook tussen uw verklaringen en deze afgelegd door uw echtgenote in het kader van haar verzoek over het tijdstip van jullie vertrek uit Kosovo, jullie reisroute en de hierbij gebruikte reisdocumenten niet overeenstemmen. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken op 28 juni 2021 uit Kosovo vertrokken te zijn en toen met een minibus via Montenegro, Kroatië en vervolgens een aantal voor u onbekende landen naar België te zijn gereisd, waar jullie vier dagen later of op 1 juli 2021 aankwamen (verklaring DVZ, vraag 32). Uw echtgenote uitte tijdens op de Dienst Vreemdelingenzaken dezelfde reisweg (verklaring DVZ echtgenote, vraag 32). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal gaf u evenwel aanvankelijk aan Kosovo samen met uw echtgenote en kinderen verlaten te hebben op 7 januari 2021. U stelde vervolgens drie dagen onderweg te zijn geweest van Kosovo naar België en vermoedelijk op 7.4 in België aangekomen te zijn. U gevraagd welke maand dit was, antwoordde u de maand juli. Vervolgens geconfronteerd met uw eerdere verklaring al zou u op 7 januari 2021 uit Kosovo vertrokken te zijn, gaf u dat dit een fout betreft eraan toevoegend dat de datum van 7 januari dient omgekeerd te worden, en dat u op 1 juli 2021 uit Kosovo vertrok om op 4 juli 2021 in België aan te komen (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 10 en 11). Nog daargelaten dat het hier om een vergissing zou gaan, stemt deze vertrekdatum niet overeen met wat u op de Dienst Vreemdelingenzaken eerder verklaarde. U gaf daar immers te kennen op 28 juni 2021 reeds uit Kosovo vertrokken te zijn. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, gaf u aanvankelijk te kennen dat ze u mogelijks op de Dienst Vreemdelingenzaken niet goed moeten begrepen hebben en dit bijgevolg fout genoteerd hebben. U er evenwel daarna op gewezen dat ook uw echtgenote op de Dienst Vreemdelingenzaken de datum van 28 juni 2021 als vertrekdatum uit Kosovo opgaf, gaf u aan zich mogelijks vergist te hebben, waarbij u er bizar genoeg aan toevoegde zich niet meer te herinneren welke datum in het paspoort stond, maar dat het zoiets moet geweest zijn (CGVS, p. 11). U had immers eerder reeds zeer duidelijk verklaard nooit een paspoort te hebben gehad (CGVS, p. 9), iets wat u trouwens ook eerder stelde op de Dienst Vreemdelingenzaken (verklaring DVZ, vraag 24). Geconfronteerd vervolgens met uw verklaringen afgelegd over dit paspoort, ontkende u ten stelligste eerder het woord paspoort in de mond genomen te hebben (CGVS, p. 11), wat om evidente redenen niet kan gevolgd worden."

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift geen dienstige argumenten aan. Zij vergenoegen zich er immers toe boudweg te herhalen dat er in verzoekers verklaringen *"allicht een inversie gebeurde, hetzij bij de redactie van zijn verklaringen, hetzij bij het vertalen ervan"*, eenvoudigweg één versie van hun eerder afgelegde verklaringen te bevestigen door aan te geven dat zij op 28 juni 2021 vertrokken en op 1 juli 2022 aankwamen en opnieuw te ontkennen dat verzoeker een paspoort had. Met deze loutere en eenvoudige herhaling van een aantal van hun eerder afgelegde verklaringen, doen zij op generlei wijze afbreuk aan de voormelde, inzake deze verklaringen gedane vaststellingen. Derhalve blijven deze vaststellingen onverminderd overeind en dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen frappant tegenstrijdige verklaringen aflegden omtrent de datum van hun vertrek uit Kosovo en hun aankomst in België en omtrent het al dan niet bezitten van een paspoort door verzoeker.

Verder wordt inzake het voorgaande in de bestreden beslissingen op gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:

"Overigens gaf u op het Commissariaat-generaal ook te kennen dat u vanuit Kosovo via Albanië naar Montenegro reisde, daar waar u op de Dienst Vreemdelingenzaken nog stelde rechtstreeks vanuit Kosovo naar Montenegro te hebben gereisd (CGVS, p. 11 en verklaring DVZ, vraag 32). Bevreemdend is tevens dat u in dit verband niet kon aangeven waar u juist de grens met Albanië en vervolgens met Montenegro overstak, in het bijzonder het gegeven dat u afkomstig bent van Prizren gelegen nabij de Albanese grens. U slaagde er overigens evenmin in namen van plaatsen te geven die u onderweg door Albanië aandeed (CGVS, p. 11 en 12). Buiten de plaats Ulcin, aan de Montenegrijns kust (overigens de plaats waar u in 2010 uw echtgenote zou hebben leren kennen) bleek u verder ook niet in staat enige andere plaatsen te benoemen die u onderweg naar Kroatië zou hebben aangedaan (CGVS, p. 11 en 12). Waar u bovendien aanvankelijk (vóór de middagpauze waarna u tijdens deze middagpauze uw echtgenote kon vervoegen) tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal liet uitschijnen het eerste deel van uw reis van Kosovo tot de Kroatische grens met een onbekende persoon of smokkelaar te hebben afgelegd (CGVS, p. 11), gaf uw echtgenote evenwel aanvankelijk (tevens voor de middagpauze) tijdens haar persoonlijk onderhoud te kennen met uw vader vanuit Kosovo naar Kroatië te hebben gereisd (notities persoonlijk onderhoud CGVS I echtgenote, p. 6). U corrigeerde dit in het tweede deel van uw persoonlijk onderhoud na de middagpauze door te verklaren niet alleen met een smokkelaar maar ook met uw vader naar Kroatië te hebben gereisd (CGVS, p. 12). Opmerkelijk is tevens dat uw echtgenote er in het begin van haar persoonlijk onderhoud niet in slaagde ook maar aan

te geven welk land jullie het eerst na jullie vertrek uit Kosovo aandeden en te antwoorden op de vraag welke landen jullie onderweg naar Kroatië aandeden (CGVS echtgenote I, p. 6). Na een korte plaspauze die werd ingelast tijdens haar onderhoud, slaagde ze erin overigens ook in tegenstrijd met wat ze eerder had verklaard op de Dienst Vreemdelingenzaken – om (zoals ook u stelde) aan te geven vanuit Kosovo via Albanië en Montenegro naar Kroatië te zijn gereisd. Ook zij slaagde er vervolgens evenwel niet in grensovergangen of andere plaatsnamen aangedaan tijdens deze reis naar Kroatië te vernoemen (CGVS echtgenote I, p. 6)."

Verzoekende partijen slagen er niet in om deze motieven te ontcrachten. Voor de vastgestelde, kennelijke tegenstrijdigheden en lacunes in hun verklaringen omtrent hun beweerde reisroute vanuit Kosovo naar Kroatië, bieden zij namelijk niet de minste uitleg of verklaring. Daarenboven leggen zij over het vervolg van hun reis in het verzoekschrift verklaringen af die met hun eerdere gezegden kennelijk in strijd zijn. Heden beweren zij immers dat zij *"niet weten of ze vanuit Kroatië naar België zijn gereisd"*. Eerder gaven zij blijkens hun voormelde gezegden nochtans steevast duidelijk aan dat zij weldegelijk vanuit Kroatië naar België reisden.

Verzoekende partijen laten de bestreden beslissingen voorts volledig onverlet waar gemotiveerd wordt: *"Hier kan volledigheidshalve ook nog aan toegevoegd worden dat ook aan de bewering van uw echtgenote dat zij sinds de inbraak in jullie woning eind 2014 niet meer over een Bosnisch paspoort zou beschikt hebben evenmin veel geloof kan gehecht worden. Dat zij sindsdien niets zou ondernomen hebben om bij de Bosnische autoriteiten een nieuw paspoort te bekomen omdat ze toch niet meer naar Bosnië ging overtuigt niet, temeer nog het gegeven dat zij op 29 april 2018 van jullie jongste kind, S.A. (...), beviel in Sarajevo, Bosnië. Dat zij toen illegaal met uw vader over de weg van Kosovo naar Bosnië zou zijn gereisd en onderweg aan de grensovergangen of door kennissen van uw vader aldaar of door het betalen van smeergeld telkens zou hebben kunnen doorreizen, overtuigt in het geheel niet (notities persoonlijk onderhoud CGVS II echtgenote, p. 5)."*

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekende partijen deze volledig onverlet laten, onverminderd overeind.

Tevens wordt in de bestreden beslissingen terecht gesteld:

"Dat aan jullie beweerde onafgebroken verblijf in Kosovo in de periode 2011-2021 ernstig kan getwijfeld worden, blijkt overigens nog uit een aantal andere vaststellingen. Zo legden u en uw echtgenote tijdens jullie opeenvolgende onderhoudsop het Commissariaat-generaal weinig coherente verklaringen af over het bestaan van Kosovaarse gezondheidsboekje en/of vaccinatiekaarten van jullie kinderen. In de context uw onafgebroken verblijf in die periode in Kosovo te staven, werd u tijdens uw persoonlijk onderhoud gevraagd of uw kinderen in Kosovo ooit over een vaccinatiekaart of –boekje beschikte. U antwoordde hierop ontkennend. U vervolgens gevraagd of jullie over nog andere Kosovaarse documenten van jullie kinderen beschikten, waarbij specifiek werd gepolst naar documenten in het domein van de gezondheidszorg of financiële tegemoetkomingen van de overheid, antwoordde u andermaal ontkennend (CGVS, p. 12 en 13). Wanneer evenwel uw echtgenote tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal werd gevraagd naar de gezondheids- en/ of vaccinatieboekjes van jullie kinderen, gaf zij – volkomen in tegenstrijd met wat u had verklaard - aan dat de gezondheidsboekjes van jullie kinderen, zo ook haar eigen gezondheidsboekje zich nog in jullie woning in Kosovo bevinden en dat jullie deze bij jullie overhaast vertrek uit Kosovo daar hadden achtergelaten. Jullie kregen vervolgens na dit tweede onderhoud van uw echtgenote vijf werkdagen de tijd om deze alsnog voor te leggen (CGVS echtgenote II, p. 6). U en uw echtgenote lieten evenwel na hieraan gevolg te geven. Hieraangaand dient overigens nog te worden opgemerkt dat u trouwens ook tijdens uw persoonlijk onderhoud op 2 september 2021 bijkomende documenten werden gevraagd om aan te tonen dat u tot recent in Kosovo woonachtig was. U was er immers tot dan niet in geslaagd dergelijke overtuigende document voor te leggen. U kreeg hiervoor toen twee weken de tijd (CGVS, p. 9), maar gaf ook hieraan geen gevolg. Toen u op datum van het tweede persoonlijk onderhoud van uw echtgenote op 11 maart 2022 er op werd gewezen dat deze stukken niet werden overgemaakt en de vraag werd gesteld of u deze stukken ondertussen reeds in uw bezit had en deze kon overmaken antwoordde u ontkennend. Wanneer hierbij vervolgens werd aangegeven dat u bijkomend vijf werkdagen de tijd kreeg om deze alsnog over te maken, maakte u na dit onderhoud bijkomend meerdere foto's van u en uw gezin over, alsook een arbeidscontract bij de firma NT BHS van 15 mei 2016 en een attest neer van diezelfde firma waaruit blijkt dat u van 15 mei 2016 tot 10 februari 2021 was tewerkgesteld als lasser bij deze firma. Deze volstaan evenwel niet om uw beweerde onafgebroken verblijf in de periode 2011-2021 in Kosovo effectief te staven. Wat de door u neergelegde werkattesten betreft, volgens welke u van 15 mei 2016 tot 10 februari 2021 voor het bedrijf BHS in Prizren zou gewerkt is, dient bijkomend te worden opgemerkt dat het bevreemdend is dat u een dergelijke attesten neerlegt aangezien u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS had aangegeven niets van

werkdOCUMENTEN te hebben aangezien u in het zwart werkte (CGVS, p. 3). Aan deze documenten kan dan ook geen bewijswaarde worden toegekend, temeer het gegeven dat uit uw arbeidscontract blijkt dat deze firma op datum van indiensttreding ook nog eens toebehoorde aan uw vader S.S. (...). Gezien de nauwe band kan een zekere mate van welwillendheid jegens u niet worden uitgesloten. De rest van deze nieuw overgemaakte stukken en de door u neergelegde identiteitsdocumenten geven weliswaar aan dat u en uw echtgenote op bepaalde ogenblikken in Kosovo zijn geweest – waar overigens uw ouders woonachtig zijn, wat niet ter discussie staat – doch vormen geen afdoende bewijs van jullie beweerd langdurig verblijf tot 2021 in Kosovo. Neergelegde stukken maken deel uit van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Om bewijskrachtig te zijn, dienen documenten te kaderen in een geloofwaardig relaas, hetgeen hier geenszins het geval is. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat het door u neergelegde medische attest op naam van uw echtgenote, uitgereikt op 14 juni 2021 in Prizren duidelijk vormfouten vertoont. Zo werd duidelijk zichtbaar zowel de datum als plaats van afgifte van dit document overschreven. Geconfronteerd hiermee geraakte u niet verder dan dat het inderdaad bizar is, dat uw vader dit document ging afhalen en het waarschijnlijk een fout van de arts betreft (CGVS, p. 9). Opmerkelijk in dit verband is tevens dat u er niet in slaagde de naam van de arts te geven die dit document opstelde (CGVS, p. 8). Ook uw echtgenote slaagde er niet in tijdens haar persoonlijk onderhoud de naam van de arts die dit document opstelde te geven of aan te geven waar zijn privépraktijk gelegen was (CGVS II echtgenote, p. 11). Aan dit door u neergelegde document kan in het licht van voorgaande vaststellingen evenmin bewijskracht gegeven worden.”

Verzoekende partijen slagen er in het geheel niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Waar zij aangeven dat de vader van verzoeker op het ogenblik van verzoekers indiensttreding geen eigenaar was van het fabriek en hier slechts werkte, dient te worden opgemerkt dat dit in strijd is met het door hen neergelegde arbeidscontract, waaruit blijkt dat verzoekers vader op dat ogenblik weldegelijk de eigenaar van het bedrijf was. Hoe dan ook kan worden aangenomen dat, ook indien zijn vader werknemer was van dit bedrijf, de documenten in kwestie eenvoudigweg door verzoekers vader of op diens verzoek en ten behoeve van verzoeker kunnen zijn aangemaakt. De overige, inzake de ter staving van zijn beweerd werkzaamheden in Kosovo neergelegde documenten gedane vaststellingen, laten verzoekende partijen ongemoeid.

Door eenvoudigweg opnieuw te poneren dat het document van de arts zo werd overhandigd aan verzoekers vader, doen verzoekende partijen verder geenszins afbreuk aan de voormelde, pertinente en terechte vaststellingen inzake dit document.

Voor het overige laten verzoekende partijen de voormelde motieven volledig onverlet. Bijgevolg blijven deze onverminderd gehandhaafd.

Eveneens wordt in de bestreden beslissingen met reden aangegeven:

“Het feit dat uw kinderen (geboortjaar 2013, 2014 en 2014) bovendien allen geboren zijn in Sarajevo, Bosnië, waar jullie overigens ook in het huwelijk traden, vormt tevens een sterke indicatie dat jullie niet onafgebroken in Kosovo gewoond hebben.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Zij beperken zich er namelijk toe de gevolgtrekkingen van het CGVS eenvoudigweg tegen te spreken. De Raad treedt verweerder bij en is van oordeel dat het weldegelijk een sterke tegenindicatie vormt voor het beweerd onafgebroken verblijf in Kosovo van verzoekende partijen dat zij in Sarajevo in Bosnië en Herzegovina zijn gehuwd en dat hun kinderen daar zijn geboren in 2013, 2014 en 2018.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissingen met recht gemotiveerd:

“Tot slot kan bleek ook de algemene (geografische) kennis van uw echtgenote van regio Prizren en bij uitbreiding Kosovo ontoereikend voor iemand die beweert daar 10 jaar gewoond te hebben. Ofschoon zij aangaf deze ganse periode in de straat Azem Galic in de wijk Jaglanica/Lubizhde van Prizren te hebben gewoond (CGVS echtgenote II, p. 4), slaagde zij er niet in namen van andere (hoofd)straten of parken in deze wijk of namen van wijken rondom deze wijk gelegen te benoemen (CGVS echtgenote II, p. 4 en 10). Haar verklaring hiervoor dat ze zich niet vrij kon bewegen tijdens haar verblijf daar en bijgevolg hiervan niet op de hoogte is, overtuigt niet om het ontbreken van ook maar enige kennis van haar directe omgeving te verklaren. Uit haar verklaringen blijkt overigens dat ze zich in bepaalde periodes wel degelijke geregeld buitenshuis begaf (CGVS echtgenote II, p. 4 ev.). Dat er geen hoofdstraten doch slechts kleine straten in jullie wijk waren, overtuigt evenmin en wordt trouwens tegengesproken door de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier (CGVS echtgenote II, p. 10). Hieruit blijkt trouwens dat de straat Alija Izetbegovic (een Bosnische naam) als één van de hoofdstraten door deze wijk loopt. Gevraagd naar namen van winkels waar zij ging winkelen, kon zij slechts de naam van een commercieel centrum (ABI) geven. Zij gaf aan voor de rest steeds kleine winkels te hebben bezocht die Albanese namen dragen die zij niet kent (CGVS echtgenote 2). Het feit dat alle plaatsnamen en gebouwen (zoals

ziekenhuizen en gezondheidscentra) in Prizren Albanese namen dragen, gaf zij bovendien als reden aan waarom het haar aan enige kennis ook op dit vlak ontbrak. Verwonderlijk in dit verband is tevens dat zij geen enkele notie van de Albanese taal bleek te hebben. Nochtans vormt dit de voertaal in Prizren (CGVS echtgenote II, p. 4 en 5). Zij slaagde er daarentegen wel in de namen te geven van de verder gelegen dorpen Donje en Gornje Lubinje, Recane, Gorodishte, Grncare en Novo Selo te geven, allen gelegen in uw regio van oorsprong waar u sinds uw kindertijd niet meer woonachtig bent (CGVS echtgenote II, p. 5). Opmerkelijk is tevens dat uw echtgenote er evenmin in slaagde de naam van de rivier te geven die door Prizren stroomt en haar gevraagd het oude stadscentrum (aan de rivier) te beschrijven, geraakte zij niet verder dan dat deze op de oude wijk van Sarajevo lijkt. Ze slaagde er evenmin in plaatsen in het centrum van Prizren te benoemen (CGVS echtgenote II, p. 10). Haar gevraagd hoe zij vanuit Prizren naar Bosnië reisde en welke steden zij dan onderweg in Kosovo passeerde, gaf zij zeer verwonderlijk aan vanuit Prizren telkens via Pristina naar de grens met Albanië te hebben gereisd, om daar vervolgens de grens over te steken en verder via Montenegro naar Bosnië te reizen (CGVS echtgenote 2, p. 13 en 14). Dat ze vanuit Prizren eerst naar Pristina zou gereisd hebben, om van daaruit naar de grens met Albanië te gaan, houdt evenwel geen steek (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Hiermee geconfronteerd, bleef zij eerst bij haar verklaringen om vervolgens te stellen toen niet via Pristina maar wel via Pec naar de Albanese grens te hebben gereisd. Ook dit houdt geen steek. Haar beperkte geografische kennis van de rest van Kosovo, ondermijnt bijkomende haar/jullie beweerde langdurige en onafgebroken verblijf in Kosovo.”

Verzoekende partijen slagen er niet in om deze motieven te ontkrachten. Uit verzoeksters voormelde verklaringen blijkt immers dat zij in bepaalde periodes weldegelijk geregeld naar buiten ging. Tevens blijkt hieruit dat zij ging winkelen. Dat zij desalniettemin een dermate verregaand gebrek aan kennis vertoonde omtrent de directe omgeving waarbinnen zij zou hebben gewoond, niet de minste notie bleek te hebben van de aldaar heersende voertaal en bovendien manifest ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent de wijze waarop zij vanuit deze regio naar Bosnië reisde, laat niet toe nog enig geloof te hechten aan het vermeende onafgebroken verblijf van verzoekende partijen in Kosovo gedurende het decennium voorafgaand aan hun vertrek naar België.

Gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissingen geheel terecht geconcludeerd dat aan het vermeende onafgebroken verblijf van verzoekende partijen van 2011 tot 2021 in Kosovo geen geloof kan worden gehecht.

Derhalve wordt in de bestreden beslissingen eveneens met reden aangegeven:

“Uw algemene geloofwaardigheid is door voorgaande reeds zwaar gehypothekeerd. Het geheel van bovenstaande vaststellingen doet ook vermoeden dat u en uw echtgenote jullie paspoort doelbewust voor de Belgische asielinstanties achterhouden, omdat er hierin mogelijks informatie, zoals eerdere reizen of een eerdere uitreisdatum, staat die niet met jullie verklaringen die jullie op het Commissariaat-generaal aflegde overeenstemmen. Het doet ook ernstig twijfelen aan jullie beweerde onafgebroken verblijf van 2011 tot 2021 in Kosovo. Met dit laatste geconfronteerd en u erop gewezen dat u de gelegenheid kreeg aangeboden om indien nodig uw verklaringen over uw verblijfshistoriek bij te sturen, bleef u er bij wel degelijk in deze periode samen met uw echtgenote en kinderen in Kosovo verbleven te hebben. Bij dit alles werd u overigens ook duidelijk gewezen op uw medewerkingsplicht waarbij op een asielzoeker de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, zo ook zijn opeenvolgende verblijfplaatsen voorafgaand aan het indienen van een verzoek (CGVS, p. 13).

(...)

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan maar weinig geloof worden gehecht jullie beweerde verblijfssituatie voor jullie komst naar België. Hierdoor komt tevens de geloofwaardigheid van de door jullie in die periode gekende problemen in Kosovo ernstig in het gedrang.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Door eenvoudigweg te volharden in hun eerder afgelegde verklaringen omtrent hun beweerde verblijf in Kosovo, doen zij aan het voorgaande immers geenszins afbreuk. Verder spreekt het voor zich dat, gezien geen geloof kan worden gehecht aan hun vermeende onafgebroken verblijf in Kosovo van 2011 tot 2021 en zij hierover duidelijk leugenachtige verklaringen afleggen, evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de problemen die zij aldaar en gedurende dit verblijf beweren te hebben gekend.

De geloofwaardigheid van deze problemen, wordt bovendien nog verder ondermijnd doordat verzoekende partijen ook hierover tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen hebben afgelegd. In dit kader wordt in de bestreden beslissingen terecht gesteld:

“Hieraangaand dient overigens gewezen te worden op een ernstige tekortkoming in de verklaringen hierover afgelegd door u en uw echtgenote tijdens jullie persoonlijke onderhoud op het

Commissariaat-generaal. Zo gaven zowel u als uw echtgenote hierbij te kennen dat uw echtgenote jarenlang gepest en belaagd werd door buren en andere buurtbewoners en dit op dagelijkse of zeer frequente basis. Jullie slaagden er evenwel beiden niet in veel informatie te geven over de identiteit van deze personen (CGVS echtgenote II, p. 2 ev. CGVS, p. 13 ev.). Gepolst naar de identiteit van deze personen die haar belaagden, geraakten jullie niet veel verder dan dat het hier om Albanese buren en buurtbewoners ging. Gevraagd aan uw echtgenote of zij de namen kende van deze buren/ buurtbewoners, gaf zij aan geen namen te kennen, waarbij ze eraan toevoegde dat ze moeilijke namen hadden. Haar vervolgens nogmaals gevraagd of ze dan van niemand die haar ooit op straat belaagde dan de naam kent, gaf ze enkel de voornaam van één persoon, R. (...), waarbij ze eraan toevoegde dat deze persoon bij jullie in de straat woonde (CGVS echtgenote II, p. 7). U gevraagd met welke buren uw echtgenote problemen kende, gaf u aan hen niet te kennen aangezien het om nieuwe bewoners ging die na het vertrek van de Serviërs (periode van de oorlog 1998-1999) daar waren komen wonen. U vervolgens gevraagd of u namen kende van buren waarmee ze in 2013 of later problemen kende, geraakte u niet verder dan de voornaam van één persoon, B. (...). U slaagde er niet in andere buren of burgers waarmee ze over al die jaren problemen kende, verder bij naam te benoemen. U gaf als uitleg hiervoor tevens mee dat waar jullie woonden het niet dichtbevolkt is en de woningen verder uit elkaar liggen (CGVS, p. 14). Ook van de aanval op jullie woning met stenen in 2014 en de poging tot ontvoering van uw dochter in 2019 slaagden jullie er niet in jullie belagers bij naam te benoemen. Verwacht mag worden dat jullie erin zouden slagen jullie meer informatie te kunnen verschaffen over de identiteit van haar belagers. Jullie tegenwerping dat de woningen ver uit elkaar lagen, dat het om nieuwe buren/buurtbewoners ging en dat ze moeilijke Albanese namen droegen, volstaat niet om jullie quasi onwetendheid hier te verklaren. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Jullie nalaten ter zake ondermijnt de geloofwaardigheid van jullie vrees. Bij u gepolst naar hoe jullie zo zeker waren dat het om Albanese belagers ging, gaf u aan dat er daar (in jullie buurt) niemand anders dan Albanezen wonen (CGVS, p. 16). Deze uitleg kan evenwel maar moeilijk gevolgd worden daar uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat in Lubizhde weliswaar een grote groep etnische Albanezen woonachtig zijn, maar daarnaast ook een aanzienlijke groep Bosniaks en in mindere mate leden van andere etnische minderheidsgroepen, zoals Turken, Gorani, Roma en Serviërs. Dit alles ondermijnt bijkomend de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Derhalve blijven deze motieven onverminderd overeind.

Verzoekende partijen legden bovendien kennelijk tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen af aangaande de door hen ondernomen stappen teneinde bescherming te verkrijgen in het kader van hun beweerdde problemen, hetgeen de geloofwaardigheid van hun verklaringen dienaangaande nog verder ondergraaft. Dienaangaande, wordt in de bestreden beslissingen met recht gemotiveerd:

“U en uw echtgenote legden immers tegenstrijdige en onsamenhangende en bijgevolg weinig overtuigende verklaringen af over de frequentie van jullie contacten in het verleden met de politie naar aanleiding van deze problemen. Zo verklaarde u dat telkens uw echtgenote op straat met fysieke agressie werd geconfronteerd jullie de politie contacteerden (CGVS, p. 14 en 15). De eerste keer dat dit gebeurde was in 2013 toen ze op straat werd bedreigd en geslagen door een voor jullie onbekende vrouw (CGVS, p. 15). Bij terugkeer thuis contacteerde uw vader toen de politie van Prizren, die langskwam en een proces-verbaal opmaakte (CGVS, p. 15). De tweede keer dat jullie de politie contacteerde was voor het incident in januari 2014 toen ze de ramen van jullie woning vernielden (CGVS, p. 15). Tussen dit voorval en de inbraak in jullie woning eind 2014 contacteerde u nog twee of drie keer de politie toen onbekenden naar jullie woning kwamen en jullie beledigden. In die gevallen waar jullie schrik hadden, namen jullie contact op met de politie (CGVS, p. 17). Ook bij de inbraak in jullie woning eind 2014 kwam de politie ter plaatse nadat uw vader eerst was langs gegaan bij het politiekantoor. Ze kwamen langs deden een onderzoek naar vingerafdrukken, stelden vragen over waar jullie waren tijdens de inbraak, noteerden dit en vertrokken (CGVS, p. 18). Ook hierna namen jullie nog herhaaldelijk contact op met de politie. Zo contacteerde u in de periode tussen deze inbraak en de poging tot ontvoering van uw dochter Sabrina in augustus 2019 nog twee of drie keer de politie en dit steeds naar aanleiding van problemen aan jullie woning (CGVS, p. 18). Naar aanleiding van de poging tot ontvoering van uw dochter Sabrina in augustus 2019 liet u evenwel na de politie te contacteren. U deed dit luidens uw verklaringen niet omdat u hen voorheen reeds een honderdtal keren had gebeld en ze nooit resultaat had geboekt (CGVS, p. 19). Uw echtgenote daarentegen gaf tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal evenwel te kennen dat jullie naar aanleiding van deze problemen slechts twee keer in totaal een beroep deden op de politie, de eerste keer toen ze de ramen

van de woning kapot sloegen en de tweede keer bij de diefstal in jullie woning (CGVS echtgenote II, p. 8). Op de vraag of jullie nog op andere ogenblikken ooit een beroep deden op de politie, antwoordde zij ontkennend, waarbij zij er nog aan toevoegde van andere tussenkomsten van de politie geen notie (meer) te hebben (CGVS echtgenote II, p. 8, 9 en 12). Geconfronteerd vervolgens met uw verklaringen al zouden jullie veel vaker zich voor haar problemen tot de politie gericht hebben, bleef ze erbij van die twee keer zeker te zijn en zich andere tussenkomsten van de politie niet meer te herinneren (CGVS echtgenote II, p. 12). Dit alles tast de geloofwaardigheid van uw verzoek ook aangaande dit punt van uw relaas aan. Ofschoon u daarenboven aangaf naar aanleiding van deze klachten door de politie telkens gehoord te zijn en aangaf dat de politie ook telkens een proces-verbaal opmaakte (CGVS, p. 15, 17 en 18), slaagde u er evenmin in hiervan de nodige bewijzen aan te dragen. Gevraagd waar deze documenten zich bevonden, gaf u aan nooit een afschrift van een proces-verbaal of enig ander document van de politie ontvangen te hebben (CGVS, p. 15, 17 en 18). Dit overtuigt niet. Door geen enkel document van uw klachten bij de politie voor te leggen, maakt u iedere controle op deze gebeurtenissen onmogelijk. U blijkt evenmin over een zaaknummer of dergelijke te beschikken (CGVS, p. 15). Ook dit tast de geloofwaardigheid van uw verzoek aan. Aan de door u beweerde politiekachten kan bijgevolg weinig geloof worden gehecht."

Verzoekende partijen slagen er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Waar zij trachten te laten uitschijnen dat verzoekster niet op de hoogte zou zijn geweest van de klachten bij de politie, dient te worden opgemerkt dat zulks, gelet op de veelheid aan keren waarop verzoeker beweerde de politie te hebben gecontacteerd, bezwaarlijk ernstig kan worden genomen. Dat verzoekster indien verzoeker daadwerkelijk een honderdtal keren de politie zou hebben gecontacteerd slechts op de hoogte was van twee van deze keren, ontbeert iedere geloofwaardigheid. Dit geldt nog des te meer nu het niet aannemelijk is dat verzoeker dergelijke gebeurtenissen, die hen duidelijk beide aanbelangden, niet met verzoekster zou hebben gedeeld. Zelfs indien verzoekster hiervan indertijd niet op de hoogte was, dan nog kon bovendien worden verwacht dat zij hiervan wel op de hoogte zou zijn geweest gedurende haar persoonlijke onderhouden bij verweerder. Dient immers te worden opgemerkt dat redelijkerwijze mag worden verwacht dat een verzoeker om internationale bescherming zich terdege informeert omtrent zowel de kernaspecten van zijn relaas als de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. In dit kader mocht worden verwacht dat verzoekende partijen, zo zij werkelijk een ernstige en oprechte vrees voor vervolging koesterden en nood hadden aan internationale bescherming, het, al was het maar in het kader van hun onderhavige verzoek om internationale bescherming en met het oog op hun respectieve persoonlijke onderhouden, met elkaar terdege zouden hebben gehad en elkaar zouden hebben ingelicht omtrent de cruciale elementen in en de kern van het aangevoerde asielrelaas. Bijgevolg mocht tevens en weldegelijk worden verwacht dat zij over het voorgaande eensluidende verklaringen zouden afleggen en dat zij hierover beide op een spontane, doorleefde, duidelijke, gedetailleerde en coherente wijze zouden kunnen verhalen. Voor het overige kan de Raad niet anders dan vaststellen dat verzoekende partijen inzake het voorgaande tot op heden niet het minste begin van bewijs bijbrengen.

De voormelde vaststellingen zijn in het kader van het devolutieve karakter van het onderhavige beroep ruimschoots afdoende om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan het vermeende onafgebroken verblijf van 2011 tot 2021 in Kosovo van verzoekende partijen, aan de problemen die zij aldaar zouden hebben gekend en aan hun beweerde reisweg naar België.

Op basis van de heden voorliggende gegevens en hetgeen voorafgaat, dient te worden besloten dat verzoekende partijen op ernstige wijze hebben verzaakt aan de op hen rustende medewerkingsplicht, zoals hoger omschreven. Verzoekende partijen weigeren gelet op de voormelde vaststellingen moedwillig klaarheid te scheppen over en maken het onmogelijk een duidelijk zicht te krijgen op hun werkelijke herkomst, verblijfplaats(en) en -situatie, levensloop, achtergrond, situatie, omstandigheden en problemen.

Bijgevolg maken verzoekende partijen het door hun eigen toedoen onmogelijk om hun werkelijke nood aan bescherming in te schatten, is hun verwijzing naar (landeninformatie over) de situatie en mogelijke problemen ten gevolge van hun etnie in hun respectievelijke landen en hun vermeende regio van herkomst verder niet dienstig en kunnen zij hiermee geenszins volstaan om in hunner hoofde het bestaan van een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Verzoekende partijen dienen het bestaan van zulke nood *in concreto* aan te tonen en kunnen daarbij niet volstaan met een loutere verwijzing naar de situatie en naar mogelijke problemen in een bepaald land of een bepaalde regio. Zij dienen tevens een verband aan te tonen tussen deze situatie en deze mogelijke problemen en hun persoon en blijven hier, gelet op het voorgaande, schromelijk in gebreke.

3.11. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.12. Verzoekende partijen tonen gelet op het voorgaande evenmin aan dat in hunner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt te dezen nogmaals dat verzoekende partijen moedwillig leugenachtige verklaringen afleggen over en weigeren een zicht te bieden op hun werkelijke herkomst, verblijfplaats(en) en -situatie, levensloop, achtergrond, situatie, omstandigheden en problemen. Het is nochtans de taak van verzoekende partijen om hun verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

In dit kader benadrukt de Raad dat het hem niet toekomt om te speculeren over de werkelijke herkomst, verblijfplaats(en) en -situatie en levensloop van verzoekende partijen, over hun reële achtergrond, situatie, omstandigheden en problemen en over de vraag of zij, gelet op al deze elementen, al dan niet afkomstig zijn uit of kunnen verblijven in een land of regio waar geen risico op ernstige schade aanwezig is. De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoekende partijen zelf menen dat zulk risico in hunner hoofde niet voorhanden is.

3.13. In acht genomen hetgeen voorafgaat, hebben verzoekende partijen geen substantiële redenen opgegeven in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet om hun respectieve landen van herkomst in hun specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komen. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met recht besloten tot de kennelijke ongegrondheid van het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen en dient het beroep te worden verworpen.

3.14. Gelet op het voorgaande tonen verzoekende partijen voorts niet aan dat zij vroeger reeds vervolgd zijn geweest of slachtoffer zijn geweest van ernstige schade. Derhalve kunnen zij zich te dezen niet dienstig beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

3.15. Verzoekende partijen tonen voor het overige niet aan op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissingen zouden zijn geschonden. Bijgevolg wordt de schending van deze beginselen evenmin op dienstige wijze aangevoerd.

3.16. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT